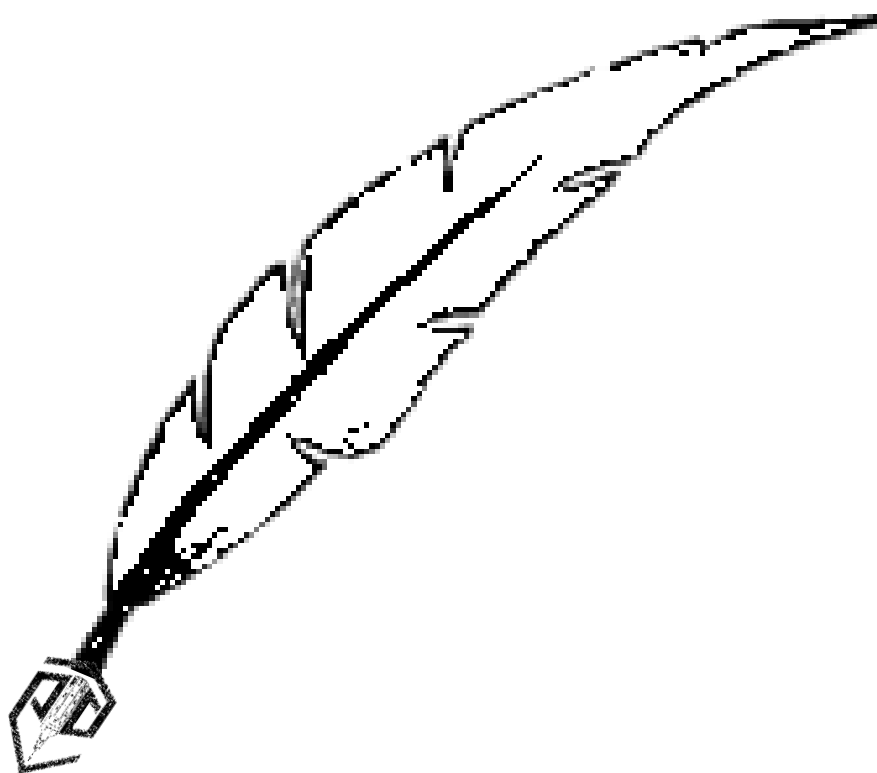

Deset

Sbírka povídek účastníků kurzu tvůrčího psaní

2014/2015

Milé čtenářky, milí čtenáři,

dostal se vám do rukou (do počítače, do tabletu) asi jediný hmatatelný výstup z mého malého experimentu, který jsem ve školním roce 2014/2015 uskutečnil na Gymnáziu Bohumila Hrabala v Nymburce. Vedl jsem zde kurz tvůrčího psaní, který snad mohu označit za úspěšný. Alespoň z toho hlediska, že skutečně proběhl a trval celý školní rok. Je pravda, že se během času studentské osazenstvo poněkud měnilo, ale nakonec jsme kurz ukončili ve stejném počtu, v jakém jsme jej začali, tj. deset účastníků. Během lekcí jsem se zaměřil na psaní beletristické prózy kratšího rozsahu, tedy především povídky. Na základě úkolů vzniklo několik velmi zajímavých prací, proto jsem přišel s nápadem, že výstupem našeho snažení by mohla být malá sbírka povídek. Jako poslední úkol tak moji studenti měli vybrat jednu svou práci, lhostejno zda inspirovanou mým úkolem nebo vlastní, o které si myslí, že by stála za zveřejnění. A z nich potom vznikla tato sbírka. Nejvíce povídek se inspirovalo úkolem napsat text, v němž budou hlavní roli hrát neobyčejné dveře. Ve sbírce se sešly hned tři takové: Dveře od Kateřiny Kmentové, Dveře od Jitky Hoškové a Nebezpečí za dveřmi Petra Touše. Další oblíbené zadání bylo napsat povídku ze života. Takové povídky, které se staly nebo mohly stát, najdete ve sbírce dvě: úvodní Chaos, před kterým neutečeš Martiny Šafránkové a Krabička Selenge Batkhurel. Milovníky příběhů ze zákulisí politiky potěší text Jak se z přátelství stane štvaná zvěř Matěje Prášila, příznivcům dobrodružství doporučuji povídku Ztroskotání Dominiky Tanglové. Povídka Nesplněný slib Nikol Kopecké nás zanese do doby, na kterou by lidé neměli nikdy zapomenout, do doby, kdy o osudu miliónů lidí rozhodovalo to, jakou rasu jste měli napsanou v „papírech“. Do města, kam prý vedou všechny cesty, se můžete vypravit v příběhu Velký požár Říma Martina Turka. A nakonec nám povídka Motýlek Elišky Puldové připomene, že lidské city jsou věc velmi ošemetná.

Přeji příjemné čtení.

Mgr. Martin Machurka

Chaos, před kterým neutečeš

Autorka: Martina Šafránková

Jsem na rohu ulice a slyším cosi prapodivného. Dnes se má stereotypní cesta do školy něčím liší. Přecházím přes přechod a blížím se k těm zvukům. Slyším křik vystrašeného davu. Proti mně běží lidé. Mají hrůzu v očích. Volají na mě věty, které snad mají před něčím varovat. Prý raději nemám chodit dál. Mám se otočit a utíkat s nimi. Řvou, že není úniku. Jdu nejistě dál. Nevím, co se přede mnou děje. Mám strach z neznámého, ale přitom je ve mně zvědavost. Před čím utíkají? Všichni jsou divně mokří a tváře si mnou a mají je rudé. To asi od toho běhu, pomyslím si a jdu dál. Najednou se přede mnou zjeví terorista. Vyvolá ve mně strach z nebezpečí. Vidím mu jen jeho pomstychtivé oči černé jako uhel. Hlavu má zahalenou černým šátkem. V ruce drží zbraň a na sobě má tmavou vestu, která je zřejmě napěchovaná trhavinou. Rychle začínám litovat toho, že jsem se už dřív neobrátila a nevzala nohy na ramena. Čekám, co přijde. Namíří proti mně svou zbraň. Teď už mu neuteču. Je moc pozdě. Měla jsem poslechnout prchající dav. Moje zvědavost mě dostala k prahu smrti. Terorista tiskne spoušť a na mě dopadá proud vody s octem. Opodál stojí kamarád převlečený za farmáře a bere si od mé spolužačky pár mincí, které mu podává.

I letos tu je poslední zvonění, před kterým není úniku.

Krabička

Autorka: Selenge Batkhurel

Příběh, který píši, není zdaleka ten nejšťastnější. Když jsem byla malá, často jsem chodila s mámou ke strýčkovi na návštěvu mu pomáhat. Přiznávám se, že jsem k němu chodila nerada, jelikož jsem se ho bála. Víte, podle mě má každé dítě strach alespoň z jednoho člověka. Já měla strach z něho. Nebála jsem se ho kvůli tomu, že měl děsivý obličej nebo že křičel na děti, ale spíš z jeho uzavřenosti. Nekomunikoval moc s lidmi, bydlel úplně sám, ani jsem u něho neviděla jinou návštěvu než naši. A také na něm bylo divné to, že vždy nosil u sebe jednu malou fialovou krabičku, kterou nikomu nedával ukázat. Ze začátku jsem si myslela, že tam má nějakého roztomilého brouka nebo něco, co dokáže vyvolat úsměv na jeho tváři. Mýlila jsem se. Bylo to něco ještě cennějšího než nějaký brouk.

Tak jako obvykle jsem byla u něho a dívala se na televizi, zrovna tam dávali zprávy, což mě moc nebavilo. Porozhlídla jsem se po baráku a snažila se najít nějakou zajímavou věc na hraní. Na stole vedle strýčka, který spal na pohovce, byla ta krabička. Opatrně, abych nedělala hluk, jsem přešla až ke stolu a chvíli se na ni dívala. Byla už hodně stará. Místy byla roztrhaná a znovu slepená. Když jsem to chtěla vzít a otevřít, zastavil mě hluboký hlas.

„Nedotýkej se jí!“ Leknutím jsem se otočila na něho. Nevěděla jsem, co dělat ani co mu říct, jenom jsem tam stála a dívala se do jeho smutných očí. Nepamatuji si přesně, jak k tomu došlo, možná jsem se ho na to ptala, nebo ne, ale začal vyprávět o své rodině. Věděla jsem, že měl rodinu, ale nikdy jsem se o to moc nezajímala, jelikož to bylo dávno předtím, než jsem se narodila.

„Už je to dávno, co tady byly moje děti. Měl jsem je tři. Dva syny a nejmladší dceru Namunaa,“ řekl, a vyprávěl mi různé příběhy o tom, jaké byly jeho děti veselé a hodné. Když jsem se ho zeptala, kde jsou teď, promluvil s roztřeseným hlasem.

„Nevím, žena se se mnou rozvedla potom, co nám Namunaa zemřela. Vzala si s sebou i syny.“

„Promiň strýčku, já nevědě-“

„Není za co se omlouvat.“

„Víš, tuhle krabičku mi vyrobila moje Namunaa, “ vzal si ji do ruky, „ vyrobila mi ji z papíru, který jsem potřeboval do práce. Tehdy jsem ji za to seřval, že mi bere věci bez dovolení. Když mi později ten večer dala tuhle krabičku, očekával jsem, že tam bude aspoň něco, ale nebylo tam nic. Naštval jsem se ještě víc a řekl jí, že od ní bylo hnusné mě takhle podvádět. Ale netušil jsem, jaký velký význam to má, “ odmlčel se na chvíli.

„Doted' si pamatuji její výraz, když mi řekla, že ta krabička není prázdná, ale je zaplněná její láskou ke mně. Víš, když mi tohle říkala moje pětiletá holčička, nic jsem neudělal a toho asi lituji nejvíc. Ted' mi od ní zbylo jenom tohle. Pokaždé, když otevřu tuhle krabičku, tak cítím její lásku a nechci to ztratit.“

„Strýčku?“

„Mmm, ano?“

„Jak zemřela?“ zeptala jsem se.

„Víš, některé věci je lepší nechat si pro sebe, než to někomu říct.“

Od toho dne se nic nezměnilo, zůstával pořád uzavřený, ale věděla jsem, že k tomu má důvod. To bylo hlavní. Když sám umíral, pověděl mi, že jediný člověk, který si zaslouží lásku od druhých, je ten, který dokáže milovat ostatní.

Dveře

Autorka: Kateřina Kmentová

Očima dítěte:

„Brm, brm, brrrrrm. Vyrážíme! ratatata... pozoor! týtyý,týtyý, brm. ... Jeden schod, druhý schod. Óooo. Jeee. Mami?... já se vrátím!“

Citem matky:

„Dneska dostaneš mrkvovou přesnídávku, Deríku.“ Ach jo, kde zase vězí. Jen se otočím a zdrhne. „Vy zůstaňte tady, kluci. Vrátím se, jen co najdu vašeho bratříčka.“ V tomhle domě ho najít, to bude jako hledat jehlu v kupce sena. Přece nemohl doběhnout nikam daleko. Vezmu to logicky. Z kuchyně do jídelny. Nic. Zpátky přes kuchyň do obývacího, na chodbu... Neslyšela jsem teď něco? Vycházelo to zvenčí. Že on si zase hraje s tím nákladním autem.

Venku nic. Se snad zblázním. Rozryl mi tulipány. Radši se půjdu podívat zpátky dovnitř, jinak mě trefí šlak. Určitě zalezl zpátky. Mmm, ty dveře by zase potřebovaly něčím nastříkat. Řeknu služebné. Zvuk na schodech! Já to slyšela. Tady to neznám, zvláštní. „Já tě všude hledala. Určitě bychom tam našli samé harampádí, zlatíčko. Zeptáme se tatínka, až se vzbudí.“

Dveře, filozofování klíčové dírky:

S každým dalším ránem přichází to staré zklamání. Sníme o tom, že se jednou díky čtyřnohým tvorům dostaneme až třeba k úvodnímu otevření. Každý z nás sní o přechodu z obludné temné místnosti do nádherné prosvětlené krajiny. Žádný z nás snad ještě nesnil o ničem lepším. Jen výjimečně se to poštěstí jedincům stojícím na prvotřídních prazích. V několika případech platí: čím lesklejší práh, tím více hostů. Kéž bychom bývaly udržovanější a z každého zářezu naší neoblé figury by zářilo drahé kamení. Závidím hlavně královně tohoto domu. Na svých čelních liniích se prezentuje barvami duhy, zajisté po nich dostala své jméno, Iris, a zespod ji chrání před chladem ebenové dřevo protkané stříbrnými nitěmi. Alespoň co mi dřevinky pověděly. Na vlastní kliku jsem ji ještě nezahlédl. Přestože jsem byl vybudován dřív.

Moji pozornost náhle upoutá ďábel. Přejí si, abych byl otevřen, ale nějakým děckem? To by mě snad ani dvěma packama nešouplo o centimetr. No tak kušuj, škvrně. Opovaž se o mě prstem zavadit. Ještě že přichází zachránce, vezměte si ho k sobě, paní! „Co je za těmi dvešmi, maminko?“ Uf, už jsem si myslel, že se ho nezbavím. Přece po tolika letech nenechám odhalit svá tajemství někomu tak drobounkému. Mám na víc. I když, šťouchnutí by se hodilo. Haló, paní, neodcházejte... Ach jo, a je fuč.

Vypravěč:

(Nejen) rána jsou pro maminky opravdu těžkým úkolem. Zabavit své děti přitom, co připravují snídani, a ještě se zcela neprobraly z hlubokého nočního tříhodinového spánku. Do doby než přijede s domácností pomoci služebná, se paní Ewansová musí postarat o svých pět synů sama. Naneštěstí žije ve stoletém panství, kam se přestěhovala za svým chotěm. Zdaleka neprolezla ještě všemi chodbami a místnostmi. Kde by na to vzala čas.

Zatím co prošoupává své bačkory kvůli posledními skrytému nejmladšímu synovi, on si zvesela hraje na zahradě s modely těch nejprestižnějších značek aut. „Brm, brm, brrrrrrm," vychází z jeho úst, „a teď pšejíždíme!" Z předzahrádky se dostává na pěšinku tvořenou drsným pískem. Tam to vždycky úžasně rachotí. A nyní se šplhá po schodech. Zatím upadlo jen jedno kolo. Vzhůru přes černý práh vchodových dveří, rovnou přes naleštěné parkety. Derek tak náhodně vklouzává do zrovna otevřených pokojů. A v jednom s matnou podlahou bezmyšlenkovitě zahýbá k úzkým schodům. V jeho očích se zablýskne naděje velkého dobrodružství. Z blízkosti začíná být slyšet šourání pat paní Ewansové. Derek se ale nenechá odradit a míří ještě dál. Objeví poněkud setmělou místnost, jediné, co jí osvětluje, je malý skleněný průzor. S klidem v místnosti nachází jen pavučiny a bezmezně staré dveře. Ale pro Dereka je v nich jakési kouzlo. Všechny dveře, které dosud v domě viděl, svítí čistotou a bijí do očí světlými barvami. Jeho ale uchvátí zvědavost. Co se za nimi skrývá? Že by hračkárna, kde mají všechny modely aut na světě? Nebo se snad zadáním kódu na nás vyvalí bohatství strýčka Skrblíka? Neváhá to zjistit a už se svojí volnou rukou natahuje k nahnívajícímu dřevu. Když ale vejde maminka, jako by ho vytrhla ze snění. S bezmeznou důvěrou ve vševědoucnost rodiče se tak Derek uchýlí k otázce „Co je za těmi dvešmi, maminko?"

Jak se z přátelství stane štvaná zvěř...

Autor: Matěj Prášil

Dobrý den,

jmenuji se XY a byl jsem úplně obyčejný promovaný ekonom, ovšem až do chvíle, než jsme začali s podobně smýšlejícími kamarády tvořit něco, čemu se později začalo říkat Sametová revoluce...

Všechno to začalo vcelku nevinně, někdy v létě 1989 jsem se s Pepou a Vencou, bývalými spolužáky z gymplu, sešel na „jedno pivo“ a jak už to tak bývá, nezůstalo jenom u něj... A tak, když jsme se již ve značně společensky unavené náladě vraceli domů, začali mí spolužáci, držíce se za ramena, řešit politiku... Normálně bych je okřikl, ale teď jsem se s nadšením připojil, naštěstí se ale hospoda nenacházela příliš daleko od mého bytu, a tak jsme okolo třetí hodiny ranní usnuli, aniž bychom strávili ráno na služebně SNB.

Když jsme se ráno s Pepou probudili, Vašek už tam nebyl a na stole v kuchyni byl jen lístek, na kterém bylo napsáno: „Promiňte, ale už jsem musel jít. Kdybyste chtěli dořešit ten včerejšek, tak pozítří u mě doma. V.“

Nejdříve nám to s Pepou nemohlo dojít, ale pak nám to docvaklo... Vašek už tři měsíce mluvil o tom, že se začal scházet s pár kamarády na tzv. bytových seminářích a že tam poznal spoustu zajímavých lidí. Nepříjemné na tom bylo to, že ho kvůli tomu málem vyhodili ze školy...

Jakmile nám toto došlo, Pepa zašeptal: „Tak s tímhle, kamaráde, nechci já mít nic společného.“ No a potom, co Pepa odešel a nechal mě napospas s jediným oschlým rohlíkem a žluklým máslem na stole, jsem došel k závěru, který se chystal od základů změnit můj život...

Ta velká změna se ale stala až za 5 měsíců.

Zatím jsme se poměrně v klidu scházeli na našich bytových seminářích, párkrát jsme z okna přišli na to, že nás sleduje žlutý žigulík, párkrát jsme odhalili v bytě odposlechy. V takových případech jsme se přesunuli k někomu jinému, kde jsme nebyli nějaký čas obtěžováni StB, a takto jsme kočovali po různých pražských bytech.

Tuto „každotýdenní rutinu“ narušily až události 17. listopadu. Tyto události byly tak zlomové, že bych se u nich dovil na pár řádek zastavit. Ten den totiž Nezávislé studentské sdružení (STUHA) a Socialistický svaz mládeže (SSM) uspořádaly na Albertově akci k připomenutí událostí 17. listopadu 1939. I přesto, že se většina mých kamarádů odmítla akce zúčastnit pod různými záminkami, já jsem se jí zúčastnil. To, co jsem zde zažil, pohnulo nejenom mnou, ale i všemi, kterým jsem tento zážitek příští dny vyprávěl. Nakonec Občanské fórum (OF), které jsme krátce po těchto událostech založili, uspořádalo 25. listopadu na Letenské pláni manifestaci, které se zúčastnilo 800 000 lidí ze všech koutů republiky.

Potom to už šlo ráz naráz, 26. listopadu proběhlo v Obecním domě první jednání vlády s vyslanci OF. 27. listopadu proběhla generální stávka, do které se zapojilo 75 % obyvatel. 7. prosince začalo jednání s nově jmenovaným premiérem Mariánem Čalfou a už 29. prosince, tedy necelý měsíc a půl po listopadových událostech, byl ve Vladislavském sále zvolen Václav Havel prezidentem.

Krátce po Novém roce proběhla první schůzka nově ustaveného Koordinačního centra OF (KC). Na tomto zasedání jsem byl zvolen pokladníkem a začaly mi galeje v podobě přípravy na nadcházející volby do Federálního shromáždění.

Každý den jsem 10 hodin seděl ve své improvizované „kanceláři“ v knihovně na Praze 3 a řešil jsem s přicházejícími, ale i telefonujícími lidmi příspěvky, dary apod. Lidé, se kterými jsem v tuto dobu přicházel do styku, se dali rozdělit na dvě skupiny: první tvořili obyčejní lidé, kteří přinesli obnos v řádu několika stovek korun a pak odcházeli s hrdě vypnutou hrudí s plackou OF, a tu druhou, méně početnou skupinu, tvořila skupina bývalých veksláků, kteří měli již před změnou poměrů „zkušenosti s kapitalistickým trhem“, a tak pro ně nebyl problém věnovat fóru pár desítek tisíc korun. Osobně jsem si více vážil skupiny první, protože, jak mi hned došlo, nikdo nevěnuje nově vznikající politické straně bez žádných zkušeností tolik peněz, aniž by z toho očekával nějaký osobní profit. Mé úvahy se měly také za chvíli potvrdit...

Z této druhé skupiny obzvláště vybočoval jakýsi pan František... Jestliže nám totiž bývalí veksláci věnovali částky v řádech desítek tisíc korun, on věnoval v řádech stovek tisíc korun. A aby toho nebylo málo, měl ještě z dob totalitních kontakty se zahraničím, a tak pro něj nebylo problém věnovat nám několik počítačů a především tiskáren, kterých byl před volbami velký nedostatek. Jestli mi ovšem desetitisícoví veksláci přišli, že darují jenom z povinnosti, František věnoval srdcem (alespoň tak se mi to tehdy zdálo), vždy se mnou prohodil pár slov, zeptal se, jak se vede, jak pokračujeme s kampaní apod. Možná i tyto příjemné návštěvy způsobily to, že jsme si začali po pár týdnech tykat a za pár měsíců se z nás stali přátelé, kteří se navzájem zvali na různé party.

Když jsme v červnu 1990 vyhráli volby do Federálního shromáždění, objevil se Franta jako hlavní sponzor i na naší soukromé oslavě v Divadle Na zábradlí. Tady jsem ho seznámil se spoustou svých kamarádů a Franta poté odcházel domů značně spokojen. To jsem ale nevěděl, že se za jeho spokojeností skrývá, spíše než vítězství OF, navázání spousty dalších kontaktů na poli budoucí politiky, která bude nejspíše několik dalších let řídit náš stát...

V okamžiku, kdy jsem po volbách nastoupil do úřadu jako ministr financí, zničilo se v mém životě snad všechno krásné, co se ještě nestihlo intenzivním působením v OF zničit. Jediné, co mi z mého krásného „minulého“ života zůstalo, byly pařby, na které mě Fanda stále zval.

Na jedné z takových oslav mě Franta seznámil s jednou dámou, která byla asi o 10 let mladší a se kterou jsem tehdy, již značně opilý, skončil v posteli. Ta postel se nacházela ve Františkově vile... Tato „maličkost“ se ukázala být v mém budoucím životě poněkud zásadnější, než si možná můžete teď myslet...

To ráno po tomto incidentu jsem se probudil doma v pokoji pro hosty, sešel jsem dolů do jídelny, kde už snídali moje manželka Eliška spolu s mým tříletým synem Pavlem. Oba jsem odbyl argumentem: „Měli na vládě nějaké jednání, které se protáhlo...“ A na desátou hodinu jsem již seděl ve své kanceláři a vyřizoval jeden telefonát za druhým.

Na oběd jsem byl pozván do Kramářovy vily, a tak jsem už v jedenáct hodin sešel dolů do haly, kde byl již připraven můj řidič. Ten se ke mně, jakmile mě spatřil, rozeběhl a začal mi, rozmachuje špinavýma rukama, vysvětlovat, že se ta „podělaná stará tatra zase pojebala a že by bylo dobré, kdyby se už pořídila konečně nějaká ta audina nebo jiná západácká kára“. S tímto argumentem jsem nemohl nic jiného než souhlasit.

Když jsem se náhradním autem vrátil z Kramářovy vily, vzpomněl jsem si na Frantu. Vzal jsem do ruky telefon a vytočil jsem jeho číslo. Na druhém konci se ozvalo pronikavé: „Nazdár!“ a mně bylo hned jasné, že pro někoho takového nebude jistě sehnání automobilu problém. Schůzku jsme si domluvili na šestnáctou hodinu do Savoye.

Potom, co jsme se dohodli na typu, výbavě a konečně i ceně, navrhl mi Fanda, zda bych nechtěl k tomu „bouráku“ i řidiče. Vzpomněl jsem si na polední „reprezentativní“ výstup v hale, kdy můj řidič křičel přes celou vstupní halu něco o „pojebané“ tatře, a řekl jsem, že za zkoušku nic nedám, ať mi někoho doporučí. Řekl mi, že to je jeho nejlepší taxi řidič a kromě toho i jeho synovec a že na něj je spoleh. Já jsem se opět podivil nad tím, že Frantovo podnikání zasahuje i do oblasti taxikaření, ale nabídku jsem přijal, což se později ukázalo hned jako druhá chyba toho týdne...

Za tři týdny jsme se s Eliškou opět strašlivě pohádali, a tak odjela i s Pavlem za svojí maminkou, mojí tchýní, na Slovensko. Já jsem seděl doma sám u krbu a najednou jsem si vzpomněl na tu dívku, se kterou jsem se potkal minulý měsíc u Franty doma. Sebral jsem tedy mobilní telefon, který jsem dostal od jednoho z Frantových kamarádů, a vytočil jsem jeho číslo. Na druhém konci se opět ozvalo pronikavé: „Nazdár!“

Za patnáct minut jsem se již řítí s Františkovým synovcem Michalem, který se mimochodem osvědčil, po úplně prázdné silnici k Fandovi domů. Právě se schylovalo k další chybě...

Když jsem se ráno probudil, Anna už tam nebyla... Sešel jsem do kuchyně a na stole byl položen lísteček: „Musel jsem jet do práce. V lednici jsou nějaké sýry a šunka. F.“

Jestli měl Fanda nějakou veskrze dobrou vlastnost, tak to byla dochvilnost. Proto, když se mnou domluvil asi po měsíci schůzku na druhou hodinu páteční u mě v kanceláři, ve tři čtvrtě na dvě jsme už oba seděli u mě na ministerstvu a popíjeli cappuccino. „Víš, jak jsi mi před měsícem říkal, že ten guvernér tě už pěkně sere,“ řekl Fanda „Ano, vím. Ale zapomeň na to. Co mi potřebuješ tak nutného?“ usmíval jsem se šibalsky. Fanda ale pořád nechtěl opustit toto téma... „No měl bych pro tebe řešení, mám jednoho kamaráda. Je to úplný kouzelník přes čísla, asi něco jako ty.“ Usmál se na mě. Teď jsem mu na to ovšem už tak lehce neskočil... A rozkřikl jsem se na něj: „Fando, tohle není nějaký řidič, tohle je člověk, který řídí nejmocnější bankovní instituci v republice. Jestli nechceš, abych si o tobě zkazil představu, tak prosím tě přestaň!“ Franta se úplně mimo moje očekávání zvedl a řekl: „Tak tohle jsme si nedomluvili! Jestli nechceš válku,“ hodil na stůl obálku s fotografiemi, „tak to nějak zařídíš!“ A s hlasitým prasknutím dveřmi odešel. Zůstal jsem sedět jako opařený... Vzal jsem obálku ze stolu a třesoucíma rukama ji otevřel. Byly v ní fotografie z Františkovy vily s Annou a také fotografie pořízené nejspíše Michalem, na kterých jsem byl vyfocen v několika obchodech a restauracích s několika Fandovými kamarády na schůzkách, a úplně na konci byla smlouva o půjčce 500 000,- mezi mnou a Františkem... Nikdy by mě nenapadlo, když jsem si před půl rokem půjčoval od Fandy na rekonstrukci domu, že to někdy použije proti mně...

Toho večera jsem se vrátil domů pěšky a bez řidiče... Doma se mě Eliška samozřejmě začala vyptávat, co se děje, a já jsem jenom řekl, že mám problémy v práci, a šel jsem spát.

Další den jsme jeli na týdenní dovolenou na Šumavu, i přesto že jsem pořád musel myslet na Fandu, užil jsem si volno jako nikdy předtím. Celé dny jsme jenom s Pavlem a Eliškou běhali po lese, sbírali houby, pozorovali srnky a Pavlíka jsem učil poznávat stromy. Večery jsem pak trávil se svojí milovanou Eliškou. Oba dva jsme tam tehdy našli naši už dlouho ztracenou lásku.

Když jsme se pak vrátili do Prahy, rozhodl jsem se, že si kvůli své hrdosti, a zčásti i blbosti, nenechám vzít takovou suprovou rodinu a že, ač nerad, přistoupím na Fandovu hru.

Tímto rozhodnutím se náš přátelský vztah změnil na vztah, který si mezi sebou může vypěstovat jenom lovec a štvaná zvěř...

Dveře

Autorka: Jitka Hošková

Jak asi všichni víte, v dnešní době je velká poptávka po školkách a každý je rád, když pro své dítě nějakou najde. Ale co když se tento trend zvrhne v to, že rodičům nevadí, že to jejich chodí do školky, kde jim paní učitelka řekne s nebývalým klidem, že dítě je ztraceno, a za chvíli řekne, že je dítě opět nalezeno.

V jedné školce se právě takhle ztrácely děti, učitelky nevěděly vůbec jak, ale brzy se zase našly. Paní učitelka se začala zajímat, co že způsobuje podivuhodné ztráty dětí. Zkoumala každé dítě doufajíc, že uvidí, jak se ztrácí. Takhle pozorovala celý měsíc, až zjistila, že děti u stěny herny ve školce najednou zmizí neznámo kam a po různé době se objeví. A ještě senzačnější bylo, že dítě se ztratilo zlobivé a našlo se hodnější. Učitelky nechtěly přijít o dobré jméno školky, tak radši toto nikde nerozhlašovaly, neboť někteří rodiče by nechtěli děti do takové školky dát. Ale jednou přišel tatínek jednoho opravdu zlobivého předškoláka, že od té doby, co se jeho syn ztratil, je hodnější, uklízí, poslouchá a říkal, že tak vzorného syna si prostě nezaslouží. Paní učitelce dal bonboniéru za to, že se její syn před nedávnou dobou ztratil ve školce. Je to paradox, to vím. Začala pátrat v archivech, jestli v této budově nebylo někdy něco podivuhodného, co by tento jev mohlo způsobovat. Zjistila, že na této stěně byly dříve dveře. Přemýšlela pak, jestli je možné, že dveře stále jakoby virtuálně existují. Třeba mohly být odstraněny z budovy za podivuhodné rodinné či jiné situace. Pak paní učitelka vymyslela, že by tyto dveře mohla využívat jako mechanismus, který napravuje zlobivé děti. Ted už tedy bez obav veřejně rozhlásila, že mají ve školce tyto tajuplné dveře, které napravují zlobivé děti.

Jenže to ale neměla dělat. Dveřím přišlo divné, že najednou se setkávají s neznámými dětmi, a brzy přišly na to, že za každé dítě dostává paní učitelka zapláceno. To se urazily a žádné další děti už nepřijímaly. Pak tedy vždy přišli rodiče s dětmi, že chtějí vyzkoušet tento zázračný mechanismus, ale on už nefungoval. Pak se to všechno obrátilo proti paní učitelce, protože všichni si mysleli, že si vymýšlela, až na těch pár rodičů napravených dětí. Ona tedy raději rozhlásila, že zázračné dveře nefungují a oznámila, že napravování dětí končí. Dveře pochopily, že už za ně nikdo nevydělává a chtěly se opět věnovat své činnosti, neboť už nebyly uražené a začaly se nudit. Tak tedy opět začínaly přijímat děti a paní učitelka si všimla, že dveře opět fungují.

Protože zase zatoužila po výdělcích, opět rozhlásila, že dveře fungují. Přijížděli rodiče s dětmi, ale dveře chtěly dělat nápravy děti jen, že samy chtějí, a ne proto, že na nich někdo vydělává. Proto vymyslely plán, jak se zbavit této paní učitelky, kterou ty dveře nemají rády. Přišlo další dítě, dveře si je vzaly k sobě a všechno mělo být jako obvykle, jenže tentokrát to tak nebylo. Dveře promluvily strašidelným hlasem:

„Paní učitelko, my tu nejsme proto, abyste na nás vydělávala. To vy jste ještě nebyla na světě, když my dveře jsme byly majestátní, krásné a dřevěné. Všichni nás chválili, byly jsme nejlepší kousek v domě, také shodou okolností paní učitelky. Jenže ta měla syna, který se uměl pořádně naštvat. A paní učitelka mu řekla, že už nesmí jíst další zmrzlinu, když už snědl tři, protože by mu mohlo být špatně. On se urazil, vzal kladivo a rozbil mě. Já jsem, nevím jak, získal magické vlastnosti, ale fyzicky jsme byly rozbity, a protože neměla rodina v té době peníze, už nás neopravovali, naopak se rozhodli, že zde dveře mít nebudu a odnesli nás rozbité na půdu. To jest můj příběh. Rozmyslete si tedy, jak s námi budete zacházet!“

Když vyšlo napravené dítě, paní učitelka jej odevzdala rodičům a nechtěla po nich vůbec žádné peníze. Měla myšlenky úplně jinde. Zamířila na půdu školky a opravdu tam v prachu našla dveře, které byly kladivem uprostřed roztlučené. Zavolala profesionálnímu truhláři, ať jí dveře opraví a dá si na nich opravdu záležet. Za měsíc už ve zdi stály dveře, které se zde vyjímalý opravdu nádherně. Všichni s nimi zacházeli velice opatrně, protože znali jejich zajímavou historii.

Druhý den po skončení opravy dveří pod nimi paní učitelka našla hromádku perel. Zjišťovala, kdo je tam dal, ale nikoho nevypátrala, tak se domyslila, že jsou jako dík od dveří. Dveře sice po získání své fyzické podoby ztratily své kouzelné vlastnosti, ale to vůbec nevadí. Vždyť odedávna byla výchova svěřována rodičům a učitelům, ale ne dveřím.

Ztroskotání

Autorka: Dominika Tanglová

Crrr, Crrr – telefon zvoní jak o závod a Sára je už na ten zvuk alergická. „Bernardová, prosím,“ zopakovala do telefonu jako dnes už asi stokrát. „Dobrý den, u telefonu asistentka pana Pokorného, volám ohledně projektu pro něj, potřebovali bychom změnit dispozici jedné z kanceláří. Mohli bychom se co nejdříve sejít a domluvit další postup?“ Tohle slyšela Sára pořád, na poslední chvíli chtěli zákazníci něco změnit, i když je projekt skoro hotový. Domluvili si schůzku a Sára položila telefon. „Chtělo by to dovolenou a na dlouho. To však ještě dlouho nebylo možné. V nové práci teď byla povýšena a má na starost tým projektantů. To by nebylo to nejhorší, poslední dobou se nakupilo tolik projektů, že ani s pomocí ostatních týmů z firmy se nestíhalo a uzávěrky byly už za pár dní.

Sedla si ke stolu, kde měla spoustu papírů, a znovu se pustila do psaní. Šlo jí to od ruky a hromady papírů byly za pár hodin už pryč a víc pro dnešek už dělat nešlo. Zaklapla notebook, vstala od stolu a odebrala se do koupelny. Opláchla si obličej a koukla se do zrcadla. „No já vypadám...“ s úsměvem pronesla. Z koupelny vedly dveře do malé tělocvičny, kde se vždy zaručeně odreagovala. Otevřela dveře a vstoupila do ní. Už jen když překročila práh, cítila uvolnění. Vytáhla ze skříně sportovní oblečení, trochu se protáhla a vyběhla ven. Šla si zaběhat, aby se unavila a zapomněla na další práci, co na ni doma ještě čeká. Už před nějakou dobou se rozhodla, že bude chvíli pracovat doma, když ji v práci nebudou nutně potřebovat, čas od času ale do kanceláře musela. Zrovna zítra tam musí, aby donesla papíry a rozpočty. Běžela směrem k parku. Chodila tam běhat pokaždé. Byl to hezký park, který se rozprostíral kolem řeky. Vždy doběhla k altánku, kde bylo i pítko, odpočinula si tam, občas se natáhla i do trávy a jen pozorovala oblohu.

Bylo na čase se už vrátit, určitě tam na ni čekaly další papíry a jiné dokumenty, které se musí neodkladně vyřídit. Rozběhla se zpátky, tentokrát podél vody. Když přišla domů, opláchla se a udělala si jídlo. Sedla si na terasu a na chvíli zavřela oči. Bylo příjemné na chvíli vypnout. Ale dost odpočívání, práce nepočká. Odnese nádobí do kuchyně a sedla si znovu do pracovny ke stolu. Jak očekávala, v mailu na ni čekaly další a další soubory na dopracování. Hned se do toho pustila. Ale poslední dobou to bylo tak náročné, že jakmile se začalo trochu stmívat, usnula.

V šest hodin se otevřely dveře a vešel do nich Tomáš, Sářin přítel. „Ahoj,“ volal už ode dveří. Sundal si boty a vklouznul otevřenými dveřmi do chodby. Rozhlížel se, ale nikde nikdo. Bylo mu to divné, vždy se tu něco dělo a hlavně Sára touhle dobou bývala už doma, i když byla v kanceláři. „Sári? Kdepak jsi?“ zavolal, prohledáváje přízemí. Ale tam nebyla. Vyběhl tedy do patra. „Možná ještě pracuje,“ pomyslel si. Vešel do pracovny a viděl Sárku, jak sedí s hlavou položenou na stole a spí. Přišel k ní a pohladil ji po vlasech. „Pojď si lehnout,“ pošeptal jí do ucha. „Hmm, musím pracovat,“ rozespale a skoro neslyšitelně odpověděla. Tom ji vzal do náruče a odnesl do postele. „Už žádná práce, musíš si odpočinout,“ řekl jí, když ji položil do postele, přikryl ji a políbil. Sešel dolů a připravil večeři. Než ji dodělal, vůně, která se z kuchyně linula, Sárku probudila. Vstala a následovala tak libou vůni. Když ji Tom uviděla, začal se smát „Sem si říkal, kdy tě to vyžene z postele“ „No jo, nezblázní se, taky mám hlad,“ usmála se a přitulila se k němu, ale ne kvůli tomu, že chtěla být u něj, ale popadla vařečku a už ochutnávala, co dobrého ukuchtil. „Mňam, to je dobré,“ a znovu si nabrala. „Mazej, počkej si, až to bude hotové, radši si sedni už ke stolu,“ vzal ji za ramena a odvedl ji od sporáku.

Crr, crrrr, telefon opět zazvonil. „Néé, už né, já chci mít dnes už klid,“ ulevila si a praštila hlavou do stolu. „No tak to nezvedej, určitě to v tuhle hodinu nebude důležité“ „Musím to zvednout, může to být kdokoli.“ Než to dořekla, už držela v ruce telefon. „Bernardová, prosím.“ V telefonu se však neozval žádný známý hlas. „Nazdár, tady Dan. Jak se máš? Mám pro tebe jednu nabídku, chceš ji slyšet?“ ozval se už dlouho zapomenutý hlas. „No chtělo by to dovolenou, už je toho dost, ale jinak dobrý. Co to je za nabídku?“ „No, spojil jsem se i s ostatními a mohli bychom vyrazit společně na dovču. Třeba na čtrnáct dní. Mám kontakt na půjčení jachty u Francie. Co na to říkáš? Jo a nemáš číslo na Toma? Má pravděpodobně nové číslo a nemůžu ho zjistit.“ „No to je skvělý nápad, to je teď úplně ideální, za pár dní máme uzávěrku v práci, takže pak bude času dost. A co se týče Toma, chceš ho i teď slyšet?“ „Dobře, domluvím se s ostatními, kdy by jim to taky vyhovovalo, a pak to nějak domluvíme. Jak jsi myslela hned ho slyšet? Neříkej, že ho máš někde po kapsách.“ A začal se smát tím starým způsobem, jako už na střední. „No dá se to tak říct, mám ho tu zrovna u sebe.“ Ještě chvíli povídali a domluvíli se i s Tomem, ale že spolu bydlí, pro jistotu neřekli.

Sára další týden dokončila všechny projekty a odeslala je. Už je volno a ona si mohla zase na chvíli odpočinout. Měli domluvenou schůzku ohledně dovolené. Bylo až neuvěřitelné, že se to dokázalo dohodnout tak rychle a může se odjíždět už za měsíc.

Vybrali si menší jachtu, která bude pro ně akorát. A ani nebyla tak drahá. Bude to vše se zásobami jídla a kapitánem, který je proveze všude, kde budou chtít.

Už se vše chystá a dokončují se poslední přípravy. Kufry jsou sbaleny a pomalu se vše skládá do aut a vyráží se na cestu. Auta nechají v krytém parkovišti v přístavu ve Francii. Po telefonu se dohadují poslední informace s prací a se setkáním na cestě.

„A hurá na loď! Už se moc těším,“ jásala Sára, jakmile uviděla jachtu. Dan tam už na ně čekal, ještě měla dorazit Nikča, která vždy měla zpoždění. Ale její auto se brzo objevilo na obzoru a za pár minut byla u nich, jen co zaparkovala. „Nastupovat, odjezd za deset minut,“ volal Dan. I se spoustou kufrů nastoupili a odebrali se do kajut. Jelikož Dan při zařizování nic netušil, dal každému vlastní kajutu. Vyplovují a naposledy mávají pevnině. „A jde se opalovat a válet se a odpočívat. A to je rozkaz,“ prohodila Nikča.

Nejdříve si vybalili každý ve své kajutě, ale proč by se tak roztahovali. Tom a Sára se sestěhovali tajně do jedné kajuty, aby byli zase spolu. Druhý den, když vyšli na palubu, Tom opět obejmul Sáru kolem pasu a políbil do vlasů. Toho si ale všimli ostatní. „Počkat, počkat... Co to vidím? Vy dva a spolu? Jak dlouho?“ tázavým, ale humorným tónem poznamenal Dan. „No, dali jsme se dohromady hned po střední. A teď spolu i bydlíme,“ poznamenala Sára, když se přitulila k Tomovi. „No tak to asi nebude moc velké překvápko, že my dva s Nikčou jsme se taky nějak dali dohromady.“ Začal se smát ještě víc. V tu chvíli vyšla z podpalubí a viděla jen, jak se všichni smějí. „Co se tu děje, přišla jsem snad o něco?“ naprosto nechápavě se zeptala. „No docela jo, odhalili jsme docela vtipné zjištění. Nějak jsme se spárovali.“ A všichni se začali smát ještě víc. Nikče to nejdříve úplně nedošlo, ale po chvíli se chytla a začala se smát také.

Krásného počasí si užívali pár dní, ale podvečerem šestého dne přišla ta osudná chvíle. Schylovalo se k bouři, ale byli příliš daleko od přístavu, tak se rozhodli, že jen zajedou do zálivu, kde bouři přečkají. Bouře však přišla příliš rychle. Vlny začaly burácet, když se třístily o nedaleké pobřeží. Pořád se zvětšovaly. To bylo pro ně osudné. Proud byl natolik silný, že přetrhl řetěz ke kotvě a unášel jachtu na širé moře. Kapitán se ještě snažil kormidlovat a dostat tak loď pod kontrolu, ale nedařilo se mu to. Bouře je hnala na hřeben přívalových vln, který byl na hranici zálivu. Když přejížděli přes zlomy vln, jachta se stočila. Narazila na útes, který tu vyčníval. Naštěstí byla díra v trupu nad čarou ponoru. Proud je unášely dál, jejich naděje se právě rozplynula, když do lodi začala pronikat voda. Podpalubí se začalo plnit a zaplavovat stroje. Jen co se hladina

dostala do výšky motorů, zkratovalo je to a motory se zastavily. Mohli už jen doufat a vylévat vodu. Vlny je nadále hnaly dál a dál na moře. Pevnina už ani nebyla vidět. „Teď už nám pomůže jenom zázrak,“ pomyslel si Dan. Večer se bouře ještě zesílila a loď měla co dělat, aby se udržela na hladině a nepotopila se. Všichni vylévali vodu, jak nejrychleji mohli, ale nestačilo to. Déšť a vlny, které si pohrávaly s lodí jako s hračkou, hnaly vodu ještě rychleji do útrob jachty.

Stoupající vodu už nešlo zastavit, museli opustit loď. Na palubě se nacházely dva záchranné čluny. Kapitán s důstojníkem naskočili do prvního a připravovali ho na spuštění. Ostatní, jelikož věděli, že se tu už dlouho nezdrží, balili věci, co by se mohly hodit. „Vezměte hlavně láhve na vodu a jídlo. Kdo ví, jak dlouho budeme muset zůstat na člunu,“ volala Sára. Nikdo nevěděl, kde se to v ní vzalo, převzala velení a rozdávala příkazy, co se musí vzít. „Každý si vezměte záchrannou vestu. Rychle!“ ječela Sára. Kapitán s důstojníkem mezitím připravili i druhý člun. Nemuseli až tak spěchat, ale raději je lepší být připraven. Kapitán se vrátil na můstek a snažil se alespoň navést loď na mělčinu k nějakému z ostrovů. Měli štěstí, v blízkém okolí jich pár bylo, ale bylo velice obtížné se k nim dostat. Bouře se trochu uklidnila, ale loď šla ke dnu. Měli čas vše naskládat do člunů a ty spustit na moře, takže nebylo tak těžké se dostat k pobřeží. Už jen viděli, jak se poslední anténka potápí do hlubin.

Přílivové vlny je vyhodily na pláž, která se, jak to vypadalo, táhla po většině pobřeží. Déšť jim sice neumožňoval se tu více rozhlédnout, ale vypadalo to na docela příjemný ostrov. Dokud ještě měli dost sil, snažili se najít nějakou skrýš před bičujícím větrem. To se však nedařilo, a tak museli zůstat na dešti a v zimě. Chlad, vítr a kapky deště je vysílily. Seděli spolu schoulení do jednoho velkého klubka pod stromem, aby se alespoň trochu zahřáli a jednomu po druhém jim padala hlava.

Probudili se až druhý den. Svítlo opět sluníčko. Pod stromem už ale neseděla Sára, kapitán s důstojníkem také zmizeli. „Možná šli najít něco k jídlu,“ pomyslel si Tom, který ještě mžoural očima. V tu ránu se před nimi objevili. Nenesli však jídlo, nýbrž dosti prapodivně kroucené kmeny nějakých stromů a další menší větve. „Nazdar ospalci. Hurá na nohy. Chcete snad trávit noci pod širým nebem, kdy by mohlo kdykoli začít pršet?“ smála se Sára. „No je dobrý nápad postavit nějaký přístřešek, dál moknout se mi nechce, ale měli bychom najít i něco k jídlu, a vodu. To, co máme s sebou, nám přiliš dlouho nevydrží,“ odpověděla Nikča. „No tak vstávat... mám pro vás práci. Nikča s Danem by

mohli najít nějaký jídlo a vodu. Hlavně nic neochutnávejte,“ začala se smát, „jinak bychom mohli přijít o členy expedice. A já s ostatními postavíme přístřešek a pokusíme se rozdělat oheň.“ Dopověděla to, co chtěla říct, než se začala smát. Odhodila zbytek větví, které táhla za sebou. Kapitán s důstojníkem položili větve také a šli pro další. „A můžete po cestě hledat něco na střechu,“ křikla ještě za Danem a Nikčou, kteří se už vypravili na cestu.

Sára se ujala vedení stavby, měla v tom přeci jenom velkou praxi. Jako architektka věděla, jestli to bude vyhovovat nebo ne. Zpočátku jen hledali a nosili vhodné větve a kmeny, které porazili pomocí pily, která byla na záchranném člunu. Tom si pak ale vzpomněl na to, že s sebou brali také kufry s oblečením. Přestal nosit dříví a rozběhl se na pláž, kde nechali čluny. Byly vytažené daleko na písek, protože příliv byl opravdu vysoko. Odklopil plochu pro sezení a tam byly schované tašky. Vyndal je, ale byly úplně prosáklé vodou. Donesl je tedy k místu, kde chtěli stavět přístřešek, a začal tahat jednotlivé kusy oblečení. Rozkládal je na sluníčko, aby uschnuly. Občas mezi věcmi narazil na vařečku, misku, hrnec, naběračku... Dosti potřebné věci.

Začíná se stavět přístřešek. Rukama vyhrabávají díry pro kůly, na které pak nasadí ostatní vzpěry. Musí je vyhloubit dost hluboko, aby se nevyvrátily při dešti. Ostatní zatím opracovávají zbylé větve, aby z nich mohli udělat stěny. Tom, který už měl všechno oblečení rozprostřené, a nádobí, které našel, odnesl k nim, začal vyrábět okna a dveře. Práce jim šla od ruky a nebylo pochyb, že to bude hezký příbytek. Byli rádi, že tu rostou i palmy, protože jejich listy se dobře hodily na stěny a střechu. Vše svázali kůrou jednoho ze stromů, které tam rostly. Když měli vše hotové a byla funkční i okna a dveře, sebrali už suché oblečení, které naskládali zpět do tašek, a natáhli se na chvíli na pláž.

Mezitím Dan s Nikčou putovali lesem a hledali něco k jídlu. Když už šli asi patnáct minut, narazili na palmy, na kterých byly banány. „Jaké štěstí, ale jak je sundáme?“ podotknul Dan. „No nevím, asi tam budeme muset vylézt,“ začala se smát Nikča. „Ale já to nebudu, mám závratě,“ jen tak mimochodem dodala. Dan se tedy pokusil vylézt. Z košile si udělal lano, se kterým obejmul kmen. Jelikož palma byla dost nahnutá, tak lezení Danovi nedělalo takový problém. Když byl nahoře, pomocí nože uřízl dva obrovské trsy banánů. Nikča jen tak tak ucukla, a banány dopadly na zem. Dan opatrně slezl, ale než se dostal úplně na zem, všiml si, že kousek od nich je nějaký malý vodopád, a vypadalo to, že teče směrem k pobřeží. „Máme štěstí, našel jsem i vodu, tam

nahoře byl nádherně vidět malý vodopád, vypadalo to, že to může být tak půl kilometru odtud,“ ještě radostněji než předtím oznámil Nikče. Když se však snažili zvednout ty trsy, sotva je unesli. Rozhodli se tedy, že se nejdříve vrátí do tábora. Odtáhli banány, a když přicházeli do tábora, úplně zmlkli, co se před nimi objevilo. Před nimi byla dosti velká bouda, s okny a dveřmi. „Hele co vám neseme, ale vidím, že vy jste také nezaháleli,“ Šokovaně koktal Dan táhnoucí už z posledních sil těžké trsy.

Oni však také nezaháleli, odpočívali jen chvilku. Mezitím vyrobili stůl a jiný nábytek a v přístěnku ohniště a provizorní kuchyň s tím, co sbalili. Sice neměli postele, ale ty možná časem. „Máme banány, ale chtělo by to ještě nějaký maso.“ navrhla Sára. Sára dostala nápad, jak si nějaké opatřit. Měla s sebou sukni, která měla dost podšívek. Uřízla je a z nich udělala síť. Roztáhli ji na pobřeží a čekali. Chvíli to trvalo, ale přeci jenom se pár rybek a jedna trochu větší chytly. Udělali si je na pánvi, kterou někdo sbalil, s banánem. To byla mňamka. Osolili to mořskou vodou a k tomu přidané banány pustily šťávu a velice si pochutnali. Na banánech ale nemůžou žít pořád, chtěli ještě najít jiný zdroj potravy, ale to nechají na zítra. Mají vše, co potřebují... přístřešek – spíše dům, oheň, jídlo, vodu a i dostatečné podmínky pro přežití.

„Je jen otázka času, než nás najdou. Nemůžeme být daleko od pobřeží a jezdí tudy dost lidí. Jen já tu jezdím téměř dvakrát do měsíce, a co znám jiné kapitány, taky tudy jezdí,“ s nadějí v hlase řekl kapitán. „A jak si můžete být tak jistý, kde jsme. Starali jsme se o to, abychom zajistili vše pro přežití...“ rozčiloval se Tom. „Vím to jistě, ještě než jsme spustili čluny, kouknul jsem se na navigaci. Popravdě schválně jsem se nás snažil navést sem, vede tu cesta většiny výletních parníků. Když už jsem nemohl loď otočit a bezpečně navést na pevninu, zkusil jsem alespoň tyto ostrovy.“ Tato kapitánova řeč všem zvedla náladu a užívali si to jako dovolenou, kterou si zde udělali.

Po několika dnech, kdy hodovali na rybách, banánech a dalších plodech, co tam objevili, se opravdu zjevila loď. Byla to jachta podobná jejich. Zapálili oheň a použili světlice, co byly ve člunu. Zahlédli je a připluli blíž. Na svých člunech se k nim přiblížili a nastoupili. Vrátili se do města, odkud vyplouvali. A dokonce se ani moc nezdrželi, našli je jen o pět dní dříve, než se měli vrátit.

Ač to byla stresující událost a velice závažná situace, všichni si nakonec dovolenou nedovolenou užili. Zkusili si přežít, spíše museli přežít, a ani jim to nedělalo přílišné problémy. Na další rok se dokonce plánují na tento ostrov vrátit a zlepšit tam své zázemí, aby si mohli dovolenou na pustém ostrově užít ještě lépe.

Nebezpečí za dveřmi

Autor: Petr Touš

„Mamí! Kam mám dát tu vázu?“ ptal se osmiletý Jindra. „Uff... Já nevím, tak ji dej zatím támhle na stolek, já ji pak někam postavím...“ odpověděla jeho maminka Petra, která měla sama dost práce s vybalováním krabic v ložnici. Jindra tedy opatrně položil vázu dle rozkazu. Pak se podíval z okna. Přistěhovali se sem z venkova a Jindra nebyl na velké město zvyklý. Samé vysoké paneláky, plno aut na silnicích, obchody se vším možným na každém kroku, plakáty bijící do očí před vámi i pod vámi a to jediné, co byste tu rozhodně nenašli, je čistý vzduch. Co mu ale nejvíc bude chybět, jsou kamarádi. David, Terka a Jirka. Co teď asi dělají? Asi sedí někde na louce a povídají si o všem možném, řekl si. Vysvětloval jim mnohokrát, že jeho táta se potřebuje přesunout za práci, stejně ho chtěli unést a jako výkupné žádat, aby mohl zůstat na venkově. „Co že je tu takový ticho?“ ptala se jeho mamka, když vešla za Jindrou do obývacího pokoje. Chvilku ho pozorovala, jak jen mlčky kouká z okna na ulici. Přišla k němu. Věděla, že se sem stěhoval nerad, tak ho chtěla trochu utěšit: „Stýská se ti?“ zeptala se, když se k němu sehnula a dala mu ruce na ramena. „Hm...“ přikývl Jindra. „Bude to tu super. Uvidíš!“ řekla něžně a objala ho. Věděla, že její syn teď potřebuje cokoli, aby se odreagoval. A poněvadž měla taky žízeň, poprosila ho s úsměvem: „Skočíš mi pro pití?“ „Jasně, mami!“ vykřikl a vyběhl ze dveří směrem ke schodům. Jindra byl vždycky rád, když mohl rodičům pomáhat.

Držel se zábradlí a scházel dolů po schodech. Cestou uviděl nějakého pána, který zrovna instaloval zámek na dveře od pokoje. Tehdy ještě nevěděl, kdo je to zámečník, takže pro něj to byl „nějaký pán“. Vedle stál jeho otec a pozoroval ho při práci. Jindru zajímalo, proč tam vůbec táta potřebuje zámek. Půjdu se nejdřív zeptat, pak mamce udělám pití, řekl si. Došel až k nim. A jako slušně vychovaný kluk pozdravil. „Dobrý den!“ „Ahoj malej!“ odpověděl zámečník. „Kolikpak ti je?“ zeptal se dotíravě. „Osm!“ „No, to už seš štramák!“ řekl a se smíchem ho malinko šťouchl do ramene. Jindra se usmál. „Proč tady děláte ten zámek?“ „No to já nevím, to se zeptej tatínka! Ten ví všechno!“ Teď už se vložil i Jindrov otec Jan: „Ale děte, pane Korejs!“ Jan si vzal malého Jindru stranou. Sklonil se k němu a potichu mu řekl: „Tam za těmi dveřmi,“ ukázal na ně prstem a pak se obrátil znovu k Jindrovi, „bude místnost s tajným portálem.“ „A kam?“

zeptal se okamžitě Jindra. Zorničky se mu okamžitě rozšířily. Jindra miloval fantasy příběhy. Jako malému mu je táta předčítal místo pohádek. Už měl přečteného Hobita, nebo jak on tomu říkal: Hobíta, a chystal se na další knížky. „Do tajemného světa. Ale je to tam moc nebezpečné, abys tam chodil i ty se mnou...” Jindru to rozesmutnilo. „A to musíš na ty dveře dávat zámek, abych se tam nedostal?” „To taky,” řekl jeho otec vážným hlasem, „ale je to hlavně proto, aby se něco nedostalo sem.” Jindra trochu ztuhl a pár vteřin jen bez hnutí zíral na vážně vyhlížejícího otce. „Ehm... Já musím jít mamce udělat pití...” řekl pomalu s náznakem strachu v hlase. Jeho otec se usmál a svým běžným hlasem řekl: „Tak běž, ať nám nezemře žízni!” „Jasně!” vykřikl Jindra ještě s trochou nejistoty a rychle se přemístil do kuchyně, odtud už opatrněji se sklenicí s pitím v obou rukou po schodech zpět nahoru. Ještě stačil zaslechnout: „Děkuju vám moc, pane Korejs!“ Nahoře hrdě ohlásil splnění rozkazu: „Mamí! Tady máš to pití!” „Ó, děkuji.” „Táta říkal něco o těch dveřích tam dole, jak mu tam ten pán dává ten zámek.” „A co?” zeptala se překvapeně Petra. „No, že tam budeme mít vlastní portál do neznámého světa!” Tahle věta přinutila Petru se pozastavit. „Opravdu? A co ještě říkal?” „Že ten zámek tam je kvůli tomu, aby se ven nic nedostalo. A taky že tam nebudu moc chodit, protože to tam bude moc nebezpečný...” Petra obrátila oči v sloup a pokračovala v práci. „Mami, my tady budeme mít portál do jiného světa a ty nejseš ráda?” „Ale jsem, jsem... To víš, že jsem...”

Pomáhal mamce až do večera dodělávat poslední úpravy s nábytkem. Celou dobu o té bráně do jiného světa, která bude ukrytá dole v pokoji za zavřenými dveřmi, mluvil jako o svatém grálu. Pak se umyl a šel se koukat chvilku na televizi. „Honem spát! Už je devět hodin!” „Ale mamí...” chtěl protestovat, ale výraz tváře jeho matky ho rychle přinutil změnit názor: „No dobře...” Jindra vyšel po schodech nahoru, Petra za ním. Jindra si lehnul do postele. Petra ho přikryla peřinou. „Tak se ti ty prázdniny nějak krátěj, vid’?” Jindra trochu smutně odpověděl: „Už jenom tejden!” „Uvidíš, že se ti v té škole bude líbit! Najdeš si nové kamarády a všechno bude v pořádku... Tak dobrou noc, ty můj tajemnej portále.” Oba se usmáli a Petra dala Jindrovi pusu na čelo. Zhasla světlo a zavřela dveře. Jindrovi se vůbec nechtělo spát. Tajemný portále, co budeš ukrývat? A proč mě táta nechce brát s sebou? Vždyť už jsem velký! Ale má pravdu, že to tam asi může být nebezpečné... Jindra dlouho přemýšlel o světě za bránou. Tak dlouho, až usnul.

Druhý den ráno ho v sedm probudil zvonek. Slyšel kroky z ložnice rodičů, které patřily Janovi. Šel otevřít. Jindra vyšel z pokoje za ním, protože byl strašně zvědavý. Jan mezitím otevřel dveře. Tam už čekal mladý pán v uniformě donáškové společnosti: „Dobrý den, mám tady zásilku pro pana Jana Stejskala...” Jan přikývl a klidným hlasem řekl: „To jsem já.” „Jo, tak bych to tady prosil podepsat...” řekl, ukázal na dolní stranu papíru připevněného na podložce a podal Janovi propisku. „Dobře, děkuji. Máme vám to někam donést?” „Ano, kdybyste byli tak laskaví. Pojdte se mnou. Ukážu vám to,” odpověděl Jan, otočil se a vykročil do domu. Jindra tohle všechno pečlivě pozoroval ze schodů, kde seděl. Jakmile se táta otočil jeho směrem, ihned se zeptal: “Tatí, co to sem nesou?” Jan byl překvapen, že ho vidí, a odpověděl: „Ty už jseš vzhůru? Ty krabice půjdou dolů do pokoje, budeme z toho stavět ten portál.” Usmál se a mrknul jedním okem. Jindra se rozzářil. Tak už je to tady. V duchu se zaradoval a s úsměvem sledoval, jak pánové v uniformách stěhují krabice. Snažil se jakýmkoli způsobem zjistit, co přesně v těch krabicích je. Starobylé kameny s magickou silou, nebo moderní součástky? Zbytek dne si užíval volna, seč mohl. Táta mezitím pracoval za zamčenými dveřmi v pokoji. Jindra kolem párkrát prošel, slyšel podivné pištivé zvuky, šoupání a vrzání. Nemohl ten portál pustit z hlavy, stále o něm mluvil před Petrou. Bylo jasně vidět, že jí to pomalu leze na nervy. Jindra to však přehlížel. Neustále naznačoval, jak je nefér, že tam nemůže. Zase nastal večer. Petra ho uložila do postele a popřála dobrou noc. „Asi si půjdu taky lehnout. Jsem dneska nějaká unavená.” „Tak dobrou mami!” „Dobrou,” řekla s úsměvem Petra a zavřela dveře. Jindra nemohl usnout. Bylo teprve devět, táta možná ještě pracoval. Mám tam jít? Jindra se nemohl rozhodnout. Nechtěl porušit zákaz, ale byl tak zvědavý. Šel pomalu po schodech dolů a podíval se na ty dveře. Zpod nich se ještě svítilo a stále se ozývaly ty divné zvuky. Šel pomalu k nim a opatrně chytil za kliku. Zamčeno. Takhle jednoduše se dovnitř nedostanu, samozřejmě že táta vždycky zamkne, než se do toho jiného světa vydá, není hloupý. Schoval se za roh a čekal na svou příležitost. Najednou Jan vyšel ze dveří a namířil si to chodbou směrem do koupelny, tedy na opačnou stranu. Nezamkl, to je moje příležitost! Jindra se s nadšením rozběhl a vrazil do přivřených dveří.

„A pamatuješ, co se stalo, když ti bylo osm?“ zeptala se pomalu Petra. „To jsme se přestěhovali do města, že?“ podotkl Jindra. V den svých osmnáctých narozenin takovou otázku nečekal. Nevadila mu, ale doufal, že to nebude nic, za co by se musel stydět. „No ano, to jsme se zrovna přestěhovali.“ Petra i Jan se smáli. Čekali, jestli si Jindra vzpomene. „Ehh... Ted' si nějak... Nemohu vzpomenout...“ „No tak, pátrej dál!“ povzbuzovala ho Petra. Jan mu chtěl pomoci: „Napovím ti: Portál!“ „Portál?“ otázal se nechápavě Jindra. „Aha! Mám to - Portál! Myslíte to, jak jsem vtrhl do tátovy dílny, protože jsem si myslel, že je tam brána do jiného světa?“ Všichni tři se začali smát. „No jistě! Tak přece sis vzpomněl! Táta ti chtěl nějak říct, abys tam nechodil, protože osmiletý kluk nemá v dílně plné nebezpečných nástrah co dělat. Ty jsi zrovna četl hodně fantasy knížek...“ Jan ji přerušil: „No a proto mě napadla zrovna takováhle blbost!“ Všichni se opět rozesmáli. Petra opět začala: „Byl jsi tím úplně posedlý! Celej den jsi jen mluvil o tom, jak by ses do té neznámé země chtěl taky podívat. Já už jsem z toho byla na prášky!“ A Jan pokračoval: „A já jsem tehdy pracoval dlouho do noci. Tenkrát jsem vyráběl pro jednoho zákazníka takový velký kruhový stůl a pracoval jsem na jeho základně, která měla být z jednoho dílu a taktéž kruhová, pouze o pár centimetrů v průměru menší, než ten stůl. Byla dutá, opřená o ponk uprostřed místnosti.“ Jindra ho chvilku zadržel: „Ty si to nějak pamatuješ! Vždyť už je to deset let!“ Jan pyšně pronesl: „A ty snad pochybuješ? Paměť mám stále skvělou!“ Petra s ušklíbnutím dodala: „Akorát ze supermarketu mi vždycky zavoláš, protože si nemůžeš vzpomenout, co jsi to měl vlastně koupit. Máš si psát papírky!“ Jan jako by tuhle poznámku neslyšel a pokračoval: „A protože jsem si myslel, že nahoře spíš, nechal jsem dveře pootevřené. No a tys byl vzhůru, někde schovaný. A jen na tohle jsi čekal. Když jsem se vrátil, snažil ses zapnout ten portál, který se podle tebe ukrýval v té kruhové základně! Pak ses na mě s brekem otočil a prohlásil, že jsem zlej, že to vypínám!“ Jan i Petra se rozesmáli. „Jen mi prosím vás slibte, že tohle nikde nebudete vyprávět!“ ukončil vzpomínku se smíchem Jindra.

Nesplněný slib

Autorka: Nikol Kopecká

שׁוֹתֶק כִּשְׁהוּא גַם בְּאֱלוֹהִים מֵאִמִּין אֲנִי

„Věřím na slunce, i když nesvítí, věřím na lásku, i když ji necítím, věřím v Boha, i když mlčí.“

(Nápis na zdi židovského ghetta)

Jora

Jsem mrtvá. Jsem mrtvá 71 let, 5 měsíců, 3 týdny, 3 dny, 13 hodin, 27 minut a 6 vteřin, 7 vteřin, 8 vteřin... Čas. Pořád běží. A Země se pořád otáčí. Otáčí se bez ohledu na to, jestli někdo umřel. Otáčí se bez ohledu na fakt, že umírají tisíce, miliony či biliony lidí. Otáčela se, otáčí se a bude se otáčet bez ohledu na lidstvo. Protože nekonečný vesmír, naše galaxie, naše Slunce a naše Země nebyly stvořeny pro nás, ale my pro ně. Proto se nikdy nezastaví. Zastaví se, až ji pohltí Slunce nebo až ji z oblohy srazí meteorit, ale nikdy se nezastaví kvůli nám. Je to jen lidská pošetilost myslet si, že jsme něco víc. Že vesmír tu je pro nás. Není. Stejně jako je jen lidská pošetilost vyvyšovat určitý národ či rasu nad ostatní.

Lidé říkají, že největším nepřítelem lidstva je čas. Ale to není pravda. Největším nepřítelem lidstva je lidstvo samo. Protože to není čas, kdo způsobuje války, ale lidstvo. A lidé způsobili druhou světovou válku. A byli to opět lidé, kdo vyhlazoval můj národ. Židy. Nebyl to čas, kdo mlčel a tiše přihlížel. Ale lidé - sousedé, přátelé, rodina. Lidé, kterým jsme důvěřovali. Je to jen lidská pošetilost svádět naše chyby na druhé.

Někdo tvrdí, že osud *Romea a Julie* je největší tragédie. Ale ani to není pravda. Romeo a Julie byli bohaté a rozmazlené děti, které měly naprosto snadný život, alespoň oproti ostatním lidem v té době. Chudým lidem, kteří umírali jeden za druhým, aniž by to někoho zajímalo. Romeo a Julie měli oba to štěstí, že vyrostli v přepychu a poznali lásku,

což je víc než zažila většina Židů, kteří umřeli v koncentračním táboře. Ale hlavně měli volbu. My volbu neměli. Oni nemuseli umřít. Kdyby se tehdy Romeo nerozhodl zemřít, kdyby si řekl, že bude bojovat a pokusí se změnit, co já vím, třeba vztahy mezi Kapulety a Monteky, aby se jejich příběh už nemusel opakovat... Julie by se probrala, našla by Romea živého a zdravého a nemusela by si proklát srdce. Žili by šťastně až do smrti. Ale to ne. Romeo si sobecky vezme jed a vypije ho. Ale o to zase tak nejde. Jde o volbu. Oni ji měli. My ne. Oni si dobrovolně vzali největší dar, který měli. Život. My všichni jsme chtěli žít. Měli jsme sny, přání a budoucnost. A oni nám ji vzali. Vzali nám život. Náš největší dar. Bez mžiknutí oka. Ani nevíte, jak mě to tady v nebi šťve, když si sem chodí sebevrazi. Lidé, co se jen tak vzdali největšího daru. Místo toho, aby bojovali. My všichni chtěli bojovat. Ve varšavském ghettu bojovali. Jistě, stovky jich umřely. Ale stovky jich také přežily a stali se z nich partyzáni nebo pomáhali Polákům při Varšavském povstání. Ano, stovky jich umřely, ale bojovali. Bojovali za sebe, za své rodiny, za svůj národ. Zabili stovky německých vojáků. A hlavně ukázali lidskou sílu. Ukázali Němcům, že si s nimi nemohou dělat, co chtějí. A pokud je chtějí zabít, budou umírat s nimi.

Možná, že kdybych tehdy věděla, co mě čeká na druhé straně. Nepřeběhla bych tam. Mohla jsem to přežít, ale já je nedokázala opustit. Ale nebudu předbíhat. Chci vám povědět svůj příběh. Skutečnou tragédii. Jestli čekáte další limonádu, jako je *Romeo a Julie*, můžete přestat číst, protože příběh, který vám chci vyprávět, je daleko smutnější.

Začnu tím dnem, kdy jsem rozhodla o svém osudu.

Bylo mi sedmnáct a byla jsem v Terezíně druhým rokem. Mé mladší sestře bylo třináct, když dostala lístek do transportu. Já ho nedostala, a to jsem byla starší. Měla jsem ho dostat já.

Nikdo nevěděl, jaké to je v Osvětimi. Někdo říkal, že to tam je lepší, protože horší než tady to být nemůže. Doufala jsem, že mají pravdu. To jsme se tehdy ale přepočítali...

Když Neria dostala transportní lístek. Tehdy, když mi ho přinesla ukázat... Bylo to zvláštní. Možná byste čekali, že ji obejmou, že se rozbrečím, nebo že ji naivně pogratiuji k tomu, že se dostane pryč. Ale nic z toho jsem neudělala. Několik vteřin jsem jen tak stála a čekala, až mi ta informace dorazí do hlavy.

Pak se všechno událo strašně rychle. Zamumlala jsem něco jako: „To je blbost.“ A vytrhla jí lístek z ruky. Čekala jsem, že tam bude moje jméno, nebo tak. Ani nevím, proč jsem to čekala. Možná proto, že jsem vždycky byla přesvědčená o tom, že jestli někdo z nás dvou přežije válku, bude to ona. A teď jsem ji měla nechat jít někam do neznáma? Svou malou sestřičku? Svou malou sestřičku, kterou jsem slíbila, že budu chránit? Nikdy.

Ten nápad byl pouze impulzivní. Ale když jsem mířila k židovské správě, nemyslela jsem na nic jiného než na to, že ji nesmím nechat odjet.

Neria. To jméno znamená boží světlo. A neměli bychom právě v době války chránit světlo? Poslední zbytky naděje?

Věděla jsem, kdo píše seznamy do transportů. A o to to bylo horší. Znali jsme ho. Nemohla jsem pochopit, jak ji tam mohl napsat.

„Nechápu, proč tě to tak rozčiluje,“ řekl s klidem postarší muž a vzhledl od papírů. „Říká se, že to tam je lepší, protože...“

„...protože horší než tady to být nemůže,“ přerušila jsem ho značně podrážděným hlasem. „Jasně, ale co když se pleteme?!“ vykřikla jsem a prudce se opřela rukama o jeho pracovní stůl. Naklonila jsem se k němu. Dívala jsem se mu přímo do očí. „Vy -maž je-jí jmé-no!“ procedila jsem skrz zuby s důrazem na každou slabiku. Nezdál se být nějak vyvedený z míry. Zřejmě byl zvyklý na podobné návštěvy, jako byla ta moje. V klidu si sundal brýle a opřel se do křesla: „To není tak snadné.“ Už jsem se nadechovala, že něco řeknu, ale umlčel mě mávnutím ruky. „Je určitý počet lidí, které musím do transportu zařadit, a teď mi řekni, koho mám napsat místo ní?“

„To je jedno! Někoho tam napiš!“ vyhrkla jsem, aniž bych si uvědomovala, co říkám.

V jeho obličeji se něco změnilo. Nebyl už tak klidný. „Koho? Řekni mi koho! Šestiletou Rebeccu? Osmiletého Issaca?“ vykřikl a mrštil úhlednou hromádkou papírů. „Jsou tu i mladší a slabší než ona!“ prošel kolem mě ke zdi a udeřil do ní. Otočila jsem se k němu. „Ale taky tu jsou starší a silnější!“

„Kdo? Koho chceš nechat umřít místo ní? Koho třeba? Tebe?“ Prudce jsem se narovнала. Cítila jsem, jak se mi zrychluje tep. Cítila jsem, jak se mi svírají průdušky, a nemohu dýchat. Chvilí jsme se na sebe mlčky dívali. „Třeba,“ odpověděla jsem.

„Ne, to je nesmysl. Nemůžeš tam jít místo mě,“ Neria rozčileně přecházela po naší ubikaci. V pravidelných kruzích. Což dělala vždycky, když byla rozhozená.

Já seděla na posteli a snažila se vymyslet nějakou vhodnou výmluvu, kterou bych ji umlčela. „Ale, já myslela...“ Ale jak jsem začala, tak jsem taky skončila. Neria přestala kroužit v kruzích a šla přímo ke mně. Její kaštanové vlasy jí rozpustile vlály kolem hlavy. Když se ke mně naklonila, viděla jsem, jak její hnědozelené oči divoce planou. „Já tě ne-ne-chám jít mí-sto mě, ja-sně?“ cedila mezi zuby s důrazem na každou slabiku stejně, jako před chvílí já. Když jsem ji teď viděla tak zblízka, uvědomila jsem si, jak moc se za ty dva roky změnila. Byla starší a vážnější. Jako by se z ní vytratila veškerá dětskost. My tady v Terezíně nemáme čas na dětství. Musíme dospět předčasně, pomyslela jsem si.

Nikdy jsem si nemyslela, že si jsme podobné. Náš táta nebyl žid a já po něm zdělila jeho zlatavě medové vlasy. Neria byla spíš po matce. Jediné, co jsme měly společné, byly zelenohnědé oči. Ale teď, když jsem se na ni dívala, neviděla jsem ji. Viděla jsem sebe. To, jak se mě snažila chránit. To, jak byla statečná, když dostala transportní lístek. Dospěla. Jak jsem si toho mohla nevšimnout? Vždyť je to moje sestra! Vyskočila jsem z postele a obejmula ji. Tiskla jsem ji k sobě, jako bych tím mohla dohnat všechna léta, která jsem ztratila a která se chystám ztratit. „Nenechám tě odejít,“ zašeptala. Musíš. Musíš mě nechat jít, pomyslela jsem si. „Do toho transportu je zařazen Chaim. Chci tam jet s ním. Není to kvůli tobě,“ lhala jsem. Chaim do toho transportu nebyl zařazen, ale věděla jsem, že když jí řeknu, že je to kvůli němu, nechá mě jít. „Setkáme se po válce. Doma,“ zašeptala jsem. Jen přikývla. Nechá mě jít.

Dlouhá vlaková souprava čekala, až do ní nastoupí první cestující. Davem, který byl od nás transportovaných oddělen provazem, se prodrala Neria. Podležla provaz a bez ohledu na vojáky si prorazila cestu až ke mně. Objaly jsme se. „Po válce. Doma,“ řekla

jsem. Neria se odtáhla. Rozhlížela se kolem. Bylo mi jasné, koho hledá, dříve než to řekla: „Kde je Chaim?“ Jen jsem zavrtěla hlavou. Jeden z *ghetoušů* ji popadl za rameno a strhnul ji stranou. „Kde je Chaim?!“ vykřikla ještě.

„Promiň,“ zašeptala jsem. Voják ji vlácel dál k provazu, ale stejně se ohlédla. V jejích očích byl vztek. Pak dupla vojákovi na nohu a pokusila se mu vysmeknout. „Lhářko!“ stihla zařvat, než ji voják praštil do hlavy a prudce odhodil zpátky za provaz. Dav mě strhnul s sebou a tlačil mě dál k vlaku. Snažila jsem se k ní prodrat. Potřebovala jsem vědět, jestli je v pořádku. Ale dav mě už odnášel. „Mám tě ráda, Nerio!“ zakřičela jsem do davu. „Po válce. Doma!“ dodala jsem ještě, aniž by to mohla slyšet.

Ve vlaku nás bylo strašně moc. Člověk se skoro nemohl pohnout. Začala jsem se rozhlížet po nějaké známé tváři. Skoro už jsem se smiřovala s tím, že tu jsem sama, když jsem je uviděla. Byli úplně v rohu vagónu. Kluci ze sousedství s jejich malou sestřičkou. Prodrala jsem se k nim davem. „Ahoj!“ pozdravila jsem je. „Joro?“ zeptal se Samuel. „No, jo. Jsem to já,“ řekla jsem a snažila se vypadat, že nejsem v rozpacích, ale docela mě zaskočilo, že mě nemohli poznat. To vypadám tak hrozně? „Změnila ses,“ konstatoval Caleb, jako by tomu chtěl nasadit korunu. „Bezva. Fajn vědět,“ řekla jsem.

Jeli jsme dlouho. Už aspoň druhým dnem. Nedostali jsme skoro žádnou vodu a nic k jídlu. Což samozřejmě, už i tak podvyživeným lidem, zrovna neprospělo. Samuel měl něco s rukou, nechtěla jsem se ho ptát co, protože jsem to raději ani vědět nechtěla. Měl ji celou obvázanou špinavým... něčím, čemu by se dalo říkat „obinadlo“, kdyby člověk přimhouřil obě oči. A Caleb? Ten vypadal, že každou chvíli omdlí.

Byl to už asi čtvrtý den, možná pátý. Malá Irit neustále plakala.

Vlak zastavil. Za chvíli se otevřely dveře a zazněly povely: „Vystupovat! Kufry odevzdat a seřadit!“ Lidé se začali hrnout z vagónů. Byli šťastní, že se konečně mohou trochu normálně postavit. Všude štěkali psi. Esesáci nám svítili do obličejů baterkami. Ptali se nás, kolik nám je let a jestli jsme zdraví, a podle toho nás třídili do dvou skupin. Napravo ty, kteří půjdou na práci, a nalevo ty, kteří půjdou do „lázní“.

Stála jsem v pravé skupině. Neustále jsem se rozhlížela po klucích, ale nemohla jsem je nikde najít. Pak jsem je zahlédla na levé straně. Chvíli jsem vyčkávala a pak, když se nikdo nedíval, jsem se k nim rychle rozběhla. Dobrovolně jsem přeběhla na levou stranu.

Byli jsme seřazeni do pětistupů. A postupovali jsme k bráně, jejíž křídla se před námi rozevírala. Ocítli jsme se na dvoře. Na kterém... Na kterém byly hydranty! Sice na hadice pro zalévání trávníku, ale pořád v sobě měly vodu. Rozeběhli jsme se k nim a snažili se utišit žízeň.

Poté nás esesáci opět seřadili do pětistupů a šli jsme asi dalších sto metrů po škvárou vysypané cestě k šedému zábradlí. Odtud jsme sešli asi 12 schodů do velké podzemní místnosti. Na jejímž štítu byla cedule, která hlásala několika jazyky: *Lázně a desinfekce*. Ulevilo se mi. Možná to tu je opravdu lepší než v Terezíně. Konečně se zase jednou umyji!

Byla to velká bílá místnost s hodně ostrým osvětlením. Dlouho jsem musela mhouřit oči, než jsem si přivykla. Uprostřed místnosti bylo několik sloupů, okolo nichž a podél stěn byly lavice, nad kterými byly očíslované věšáky. Pak zazněl rozkaz: „Všichni zcela svléknout. Máte na to deset minut!“ Hrklo ve mně. Cože? To snad ne. Asi jsem špatně rozuměla. Pak ale rozkaz zopakovali. „Všichni zcela svléknout. Deset minut. Zapamatovat číslo věšáku,“ řekli stručně a úsečně.

Začala jsem pomalu. Nejdřív kabát, pak boty. Nervózně jsem se rozhlédla po ostatních, ale všichni se svlékali. Sice se styděli a zakrývali si nejintimnější partii těla, ale rozkaz uposlechli. Těm nejstarším pomáhali se svlékáním členové sonderkomanda. „Dělej, špinavá židovko!“ zařvala na mě dozorkyně. Byla ošklivá. Měla krátké platinově blondě vlasy a křivý nos. Zkrátka, byla dost děsivá, i když nemluvila. Vyhrkly mi do očí slzy. Bála jsem se toho, co bude za dubovými dveřmi. Bála jsem se, že tam bude smrt. Ale ne, jsou to přece lázně. Jsem jen vydešená a paranoidní. Neochotně jsem si svlékla i zbytek oblečení a zakryla si rukama intimní partii.

Prošla jsem dubovými dveřmi do místnosti zhruba stejně velké, jako byla ta předchozí, ale tady nebyly lavičky ani věšáky a ... *ani sprchy*. Nebyly tu sprchy! Vždyť jsou to lázně! Pomyslela jsem si zděšeně. Podívala jsem se po ostatních. Tvářili se sice zmateně, ale nikdo nic nedělal.

Byly tu jen čtyřhranné plechové roury, které vypadaly jako mříže, protože jejich stěny byly hustě provrtány. Asi nějaký nový vynález Německa, pomyslela jsem si. „SS a sonderkomando opustit místnost!“ zazněl jasný povel.

A dveře se zavřely.

Zhaslo světlo.

V místnosti se na chvíli rozhostilo ticho. Slyšela jsem, jak mi buší srdce. Cítila jsem, jak mi krev stoupá do hlavy, jak se mi svírají průdušky. S velkou námahou jsem se nadechla, ale to co jsem vdechla, to nebyl vzduch, ale něco, co mi v okamžiku vyvolalo záchvat dusivého kašle. Nebyla jsem jediná, kdo se dusil. Kolem mě vypukl chaos. Lidé se strkali a křičeli. Někdo mě udeřil do hlavy, tepající bolest mi podrazila nohy a já se zhroutila k zemi.

Někdo mě popadl za ramena a postavil na nohy. „Joro?“ ozval se Caleb přidušeným hlasem. Místo odpovědi jsem se rozkašlala. Táhl mě pryč od rvanice na druhou stranu místnosti, kde byl nějaký kopeček. Moje bosá promrzlá chodidla se dotkla příjemně teplého a měkkého... Těla! Panebože, ten kopeček byl z těl! Byla to hromada tvořená lidmi! Z úst se mi vydral výkřik. „Bože! Bože!“ Ale Caleb mě dál táhl nahoru bez ohledu na moje vzlyky. Bez ohledu na to, jak jsem se klepala, jak mi nohy neustále klouzaly po rukách a nohách mrtvých.

Někdo mě popadl za kotník a strhnul na hromadu. Cítila jsem jeho stisk, cítila jsem, jak mě táhl dolů. Rukama jsem se chytala mrtvých těl a snažila se vyškrábat zpět nahoru. Nevím jak, ale kopla jsem ho do obličeje. Stisk povolil. Okamžitě jsem se začala stavět, věděla jsem, že čím víc nahoru se dostanu, tím lepší bude vzduch. A já teď ztratila několik drahocenných sekund. Musela jsem si pospíšet. Opřela jsem se rukama a moje prsty se zaryly do měkkého masa. Skoro jsem se už chtěla omluvit, když jsem si uvědomila, že už mě neuslyší. Caleb mě popadl za paži a táhnul dál nahoru. Snažila jsem se nevnímat těla pod sebou, ale při každém kroku jsem se musela ptát: znala jsem ho? Dítě, matka, otec nebo prarodiče? Noha, ruka, břicho nebo hlava?

Do rukou mi vrazili Irit. Nevím to přesně, ale přísahala bych, že mě vysadili na Samuelova ramena. Kdybych natáhla ruku, dotkla bych se stropu. Tady nahoře, tady se dalo dýchat, ale jak dlouho? Jak dlouho ještě, než plíce drásající plyn dorazí i sem? Tiskla jsem Irit k sobě. Věděla jsem, že umřu. Věděla jsem, že tady umřeme všichni. Uvědomovala jsem si to ponížení. Jsme nazí a donucení chovat se jako zvířata. Lézt po sobě, drásat se a bojovat o horní patra.

Na druhé straně místnosti se ozýval křik a kašel. Věděla jsem, že někde pode mnou se stále odehrává boj. Boj o moji pozici navrchu.

Cítila jsem se skoro až provinile. Mě sem dostal Caleb. Bez něj už bych byla mrtvá. A teď byl někde pode mnou a pral se s lidmi, kteří se sem nahoru snažili dostat. Věděla jsem, že to dělají jen proto, abych já mohla být s Irit nahoře. Spoléhají na mě, že ji ochráním.

Místností se pomalu rozprostíralo ticho. Boje ustávaly. Ale neustávaly proto, že by lidé nechtěli bojovat, ale protože byli mrtví. Plyn se dostával do vyšších pater.

Samuel pode mnou se zakymácel. Dusil se. Plyn se dostal i k němu. Zbývalo mi posledních několik sekund. „Nadechni se, Irit,“ zašeptala jsem a sama jsem zadržela dech. Samuel se zhroutil dolů.

Bylo to, jako dýchat kyselinu. Jako by mi každou chvíli měly shořet plíce. Byla to obrovská tepající bolest, která se rychlostí světla šířila z plic do každé buňky v těle, kterému pomalu docházel kyslík. Ale musela jsem chránit Irit. Třeba, kdyby našli Irit živou... Malé dvouleté dítě... Byl by to přece zázrak! Možná by ji nechali žít... Tiskla jsem ji k sobě. Snažila jsem se nedýchat. Zadržela jsem dech, ale po chvíli jsem stejně reflexivně otevřela ústa a plíce drásající plyn mi zalezl do průdušek, kde rozpoutal učiněné peklo. Nějakou dobu jsem cítila, jak se bolest šíří tělem. Ale po chvíli přestala, protože už se neměla kam rozšiřovat. Už dávno prozkoumala každou část mého těla a teď se jí konečně povedlo zastavit srdce.

Zhroutila jsem se k zemi. Nebo aspoň moje tělo se zhroutilo. Já ne.

To vše se odehrálo do pěti minut. Do pěti minut jsme byli všichni mrtví. Kromě Irit.

Poté byly zapnuty ventilátory, které sice odsály plyn poměrně rychle, ale jeho zbytky se ještě dlouho držely v mezerách mezi mrtvolami. Když vešli členové sonderkomanda do místnosti, byli vybaveni plynovými maskami. Místnost byla již plně osvětlena, a tak si členové sonderkomanda mohli, jako obvykle, prohlédnout obrovskou hromadu lidských těl navršených na sebe.

Ale tehdy, když vešli, uslyšeli dětský pláč. Chvíli se rozhlíželi, odkud ten pláč jde. Pak vzhledli na vršek hromady fialových těl a uviděli malé dítě. Tisklo se k zlatovlasé dívce, která ho držela v náručí. Vzali ho do rukou. Byl to zázrak. Z plynu se ještě nikdy nikdy nevrátil živý. Chtěli ho odnést. Někam ho schovat, ale nepovedlo se jim ho pronést

kolem esesáků, kteří ho zastřelili a spolu s ním i muže, který ho nesl. Esesáci si nemysleli, že je to zázrak. Boží znamení. Jen byli naštvaní, že jim přidělalo práci tím, že zůstalo na živu. A tak zabili Irit, jejíž jméno znamenalo narcis.

Přijde vám to smutné? Chce se vám brečet? Tak tenhle příběh vynásobte číslem 1 400 000, protože tolik lidí umřelo v Osvětimi. A když k tomuto číslu přičtete číslo 435 000, což je počet mrtvých v Belžci, a počet mrtvých v Chełmně: 320 000, a v Jasenovci: 600 000, a v Majdanku: 360 000, a v Malém Trostinci: 65 000, a v Sobiboru: 250 000 a v Treblince: 870 000, nevyjde vám statistika počtu mrtvých, ale počet lidí, kteří měli sny a budoucnost.

Jsem mrtvá 71 let. Což je v součtu přesně 857 měsíců. Což znamená, že jsem mrtvá 3 695 týdnů. Z čehož vyplývá, že od mé smrti uplynulo přesně 25 918 dnů. To znamená, že jsem mrtvá 621 960 hodin. Což je 37 317 600 minut a přesně 2 239 056 000 vteřin, 2 239 056 001, 2 239 056 002, 2 239 056 003... Čas běží a lidé zapomínají. Jedinou upomínkou na mě a na mou existenci je pomníček na židovském hřbitově v památníku Terezín: šestá řada od toho velkého kříže, patnáctý v řadě. Jestli budete mít někdy cestu kolem, zastavte se u mě a položte mi tam třeba kamínek nebo kytičku a vzpomeňte si na můj příběh. A pak také na příběhy těch dalších 2 700 000 židů a všech ostatních, kteří se stali obětí této strašné války.

Neria

Po válce jsem se vrátila domů. „Domů.“ Neboli do budovy, kde jsem strávila většinu svého života. Už to totiž nebyl domov. Bylo to jen něco, co mi připomínalo, že jsem kdysi domov měla. Něco, co mi připomínalo, že teď už ho nemám. Celou válku jsem se těšila domů. Byla to naděje, která mě držela při životě. Naděje, že se zase všichni setkáme doma.

Těšila jsem se ještě ve chvíli, kdy jsem otvírala dveře. Ale pak už ne. Otevřela jsem dveře a překročila práh. Čekala jsem, že tam bude Jora a maminka a tat'ka a že na mě budou čekat, ale byla jsem tam sama. Řekla jsem si, že se třeba schovali, a tak jsem je hledala. Volala jsem je, ale odpovědi se mi nedostalo. Tehdy jsem si poprvé uvědomila,

že domov není budova ani místo, ale lidé. Domov tvoří lidé. A když není nikdo, kdo by vás miloval, nemáte domov. Já si ale nechtěla připustit, že jsem ztratila domov. A tak jsem čekala.

Čekala jsem na ni. Na Joru. Ona musela přijít. Slíbila mi to. Rodiče mi nic neslíbili, ale ona ano. Čekala jsem na ni doma. Po válce. Přesně tak, jak jsme si slíbily. Ale nepřišla. Čekala jsem den. Dva. Tři. Seděla jsem v křesle a vyhlížela ji z okna, ale nepřicházela.

A tak jsem čekala dál. Čekala jsem od osmého května 1945, až do prvního listopadu 1946, kdy přišla... Jora, její jméno znamenalo podzimní déšť. Ten den pršelo. Vyšla jsem ven do deště a vnímala každou jeho kapku. Nechala jsem je, aby se mi vpily do kůže a pak postoupily hlouběji do těla. Skrz buňky až k srdci, kde jsem ji cítila. Cítila jsem ji takovou, jakou jsem ji znávala. Její smích, oči, hlas...

Roztáhla jsem ruce a točila se v dešti a poprvé za poslední čtyři roky, tedy od chvíle, kdy jsem poprvé přišla do Terezína, jsem byla skutečně šťastná.

„Nerio?“ ozval se za mnou známý mužský hlas. Zastavila jsem se, otočila se a uviděla ho.

„Chaime?“ ozvala jsem se nejistě.

Dlouho jsem jí to nemohla odpustit. To, jak mě zradila. Jistě, chtěla mě chránit. To dělala vždycky, ale teď to mělo být naopak. Ona mohla přežít. Byla na to dost silná. Trvalo mi třináct let, než jsem jí odpustila. To, že se nevrátila, že mě podvedla.

Ale potom, v roce 1958, kdy jsme s Chaimem žili společně už osm let a měli čtyři děti, se to stalo. Ten den vzal Chaim děti na výlet a já jsem procházela staré krabice s vyřazenými věcmi. A tenkrát jsem ji objevila... Modrou dopisní obálku a v ní dopis. Psaný sestřiným písmem. Poznala jsem ho na první pohled a srdce se mi zběsile rozbušilo. Nejdříve jsem se rozčílila. Jak mi ho mohl nedat? Byla to moje sestra. Mám na to právo!

A pak jsem začala číst...

Drahý Chaime,

zítra odjedu transportem. Tedy, až to budeš číst, budu už pryč. A potřebuji, abys pochopil pár věcí. Já musela odjet. Jinak by odjela Neria a myslím, že víš, jaké to je, cítit zodpovědnost za své blízké. Já nechci, aby se jí něco stalo.

Víš, jednou, bylo mi dvanáct, jsem ji měla hlídat, ale ztratila se mi na procházce v lese. Někam odběhla nebo co, a já nedávala pozor. Nemohla jsem ji nikde najít. Hledala jsem ji několik hodin. Neumíš si představit, jak moc jsem se o ní bála. Víš, strach o blízké je taková zvláštní odrůda bolesti. Svírá tě a úplně tě ochromí. Rozbuší se ti srdce a zrychlí dech. Což je zvláštní, protože zároveň máš pocit, že dýchat nemůžeš. Rozechvěje to každou část tvého těla. A nedokážeš pořádně myslet.

Pak jsem ji našla. Pořádně mě vyděsila, protože ležela stočená do klubíčka na mechu. Myslela jsem, že se jí něco stalo. Nějakou dobu jsem se nemohla pohnout. Nemohla jsem dýchat. A víš, tam někde v břiše, začala kličít bolest, která postupně prostupovala každou buňkou mého těla. Šířila se do nohou a rukou a přes krk do hlavy, kde se spojila s mými myšlenkami... Víš, teprve tehdy jsem se k ní rozběhla. Jenom spala. Rozbrečela jsem se štěstím a slíbila si, že už ji nikdy nenechám nikde samotnou, že ji budu vždycky chránit.

Ale tu bolest, Chaime, tu stejnou bolest jako tenkrát, cítím od začátku války. Nemůžu dýchat. Nemůžu spát. Mám o ni strach. Já musím jet místo ní. Chápeš? Já musím.

Pevně věřím, že se po válce zase všichni setkáme, ale jestli ne, Chaime, jestli to nepřežiju, a ta možnost tu je, chci, aby ses postaral o mou sestru. Po válce ji najdeš doma. Vím, že tam bude, protože tam na mě bude čekat.

Možná se ptáš, proč jsem se s tebou nerozloučila a jen ti posílám tenhle dopis po tvém spolubydlicím. Není to proto, že bych nechtěla, ale proto, že se bojím. Bojím se, že bys mě přesvědčil, abych zůstala. A to nemůžu. Ty víš, že nemůžu.

S věčnou láskou,

Jora

Dočetla jsem poslední slova dopisu a pak jsem pochopila proč. Pochopila jsem, proč mi ho nedal přečíst. Byl to poslední dopis od ní. Jeho poslední kousek *ji*. Byla to taková ta věc, o kterou se s nikým nechcete dělit, protože se bojíte, že by vám ji vzal.

Vrátila jsem dopis zpátky do krabice a tu jsem uložila zpět na půdu. Nebudu mu brát jeho poslední kousek Jory.

Pak jsem vzala tužku a papír a psala jsem. Psala jsem dopis. Napsala jsem tam všechno. Napsala jsem, že to už chápu a že jí odpouštím.

Pak jsem jela do Terezína, našla jsem šestou řadu od toho velkého kříže a patnáctý pomník v řadě. Přečetla jsem si její jméno, datum narození a úmrtí. A pak jsem jí přečetla svůj dopis. Položila jsem ho na pomník a zatížila oblázky. „Po smrti. V nebi,“ zašeptala jsem do podzimního vánku. „Po smrti. V nebi,“ přišla odpověď v podobě deště.

Velký požár Říma

Autor: Martin Turek

„Zavolal jsi mě, ó císaři,“ pronesl Lucius vyrovnaným hlasem, s rukou na srdci a zahleděl se na postavu, stojící k němu zády, oblečenou do císařského purpuru. Císař Nero dlouho neodpovídal, pouze stále hleděl balkónem ven z císařského paláce na Řím, který se rozprostíral, kam až oko dohlédlo.

Blížilo se poledne, letní slunce svým žářem zalévalo celé město, a kdo mohl, schoval se do stínu. Oproti křivým, neupraveným a rozpáleným uličkám obyčejného Říma byl v císařském paláci příjemný chládek a ticho, i když i sem občas dolehl ruch běžného života. Lucius byl za to rád, protože měl na sobě sice jen prošívanou plátěnou zbroj, ale ve vedru i ona byla značně nepohodlná a propocená. Rozhodně se ale cítil líp, než když chvátal úzkými uličkami k císařskému paláci, když se dozvěděl, že si sám císař vyžádal jeho služby. Ovšem o co mělo jít, to mu jeho prostředník už neřekl. I když nebylo by to poprvé, kdy potřeboval císař pomoci se soukromou záležitostí.

„Pověz mi, Lucie,“ pronesl znenadání císař, „nepřipadá ti Řím odporný? Plný špíny a lidí? Nehnusí se ti? Nemyslíš si, že by se měl pročistit? Že tento palác je nehodný velikosti římské říše a město pod ním také? Nemělo by se s tím něco dělat?“ Lucius byl zaražený. Vůbec nečekal, že císař si jeho, nájemného vraha, zavolal proto, aby s ním filosofoval o kultuře a vzhledu Říma či o velikosti římského impéria. A podle toho odpověděl: „Netuším, ó císaři. Nejsem hoden přemýšlet a rozhodovat o takových věcech.“ Císař se otočil. „Nejsi? V tom případě ti to musím osvětlit já. Řím dnes není hodný velikosti říše. Je to zkažené a špinavé město, které musíme naplnit kulturou, čistotou a velkolepostí.“ Lucius poslouchal, i když stále netušil, proč o tomto hovoří císař právě s ním. Co je jemu do nějaké kultury a velkoleposti Říma?

Císař ještě pár minut hovořil o důležitosti zkrášlení Říma a poté se obrátil na Lucia. Ten se znenadání zachvěl a sklopil zrak. V Neronových očích bylo cosi šíleného. „Ovšem toho nelze teď dosáhnout, protože Řím už tu je, stojí a jen tak nezmizí. Ale to se dá změnit.“ Lucius zpozorněl, protože zavětlil, že by se konečně mohl dozvědět o důvodu své návštěvy zde. „Letos je velmi horké léto, není-liž pravda? A během takovýchto

horkých dnů se občas stane, že tu a tam přeskočí jiskřička, vzplane kus látky nebo se vznítí suchá tráva.“ Lucius netušil, kam tím císař míří. „No a co je ohněm zničené, to se musí opravit nebo postavit znovu.“ Lucius konečně začínal chápat, o co císaři jde, a pomalu se začínal děsit. „A ty, Lucie, se postaráš o to, aby ta jiskřička přeskočila, a to opravdu důkladně!“ Lucius zvedl zrak a pohlédl císaři do obličeje. Jeho oči nyní byly až vražedně pichlavé a Lucius opět sklopil zrak. „To bude tvá práce. Nechť Řím shoří!“ Lucius se zachvěl. Byl sice nájemný vrah a bojovník, ale žhář? To ne. To si také může vyžádat mnohonásobně více lidských životů, než kolik jich měl dosud na svědomí, a navíc Řím... Podpálit Řím? „Samozřejmě, tak významnému a velikost Říma oslavujícímu činu náleží přiměřená odměna,“ dokončil svůj proslov císař. Lucius dobře znal poměry na císařském dvoře, a proto jen pokývl hlavou. Císař poté mávl rukou a propustil ho. Lucius pomalu vycouval z císařovy pracovny.

Pomalou kráčet rozpálenými ulicemi města. Přemýšlel. Úkol, jenž mu císař zadal, ho děsil. Ano, byl nájemný vrah, a pokud mohl sám posoudit, se značně dobrou pověstí, která ho předcházela: diskrétní a spolehlivý. Svým uměním se vypracoval na tak vysokou úroveň, že se dostal i do vyšších kruhů společnosti, až si jednou jeho služby vyžádal sám císař a nejednou jej poté znovu využil a spokojenost byla na obou stranách. Práce byla čistá a peněz dost. Silný patron, dostatek peněz a bojové schopnosti dělaly z Lucia opravdu mocného muže, který ovšem nikdy nevyšel ze stínu křivých uliček Říma, aby ukázal svou tvář slunci a využil svoji moc. Ne, jeho život a jeho práce se odehrávaly výlučně ve stínu a za tmavých nocí, ač už by to nebylo třeba, jako za krušných let jeho mládí. Byla v tom jistá nostalgie, touha člověka dělat, co ho baví. Lucius věděl, že i když má vlivné přátele a peníze, že by se jen tak nemohl stát obchodníkem či politikem. Tohle byl jeho život.

Ten ho ovšem nyní zavedl do strastiplné situace. Jak splnit císařův rozkaz, a přitom neskončit na kříži jako žhář? Jeho znalosti se točily především okolo zbraní, jedů, umění boje s mečem, lukem nebo jen holými pěstmi, vrhání nožů, plížení či otvírání zámků... Ale jak založit požár a podpálit tak velké město, jako byl Řím, to netušil. Na tuto práci si ho ještě nikdo nenajal a neměl s ní žádné zkušenosti.

Pokračoval dál po vydlážděné ulici. Kolem něj si Řím žil každodenním životem, nevěda, co se může zanedlouho stát. Kolem něj procházeli lidé. Starci, dospělí i děti. Otroci i svobodní lidé. Každý mířil za svou prací a nikdo si ho nevšímal. Nacházel se teď

v jedné z nejzastavěnějších částí Říma. Domy se zde lepily jeden na druhý a tyčily se do ohromujících výšek. Bohužel se blížilo poledne, a tak ani vysoké budovy neposkytovaly skoro žádný stín.

Vyšel na nevelké prostranství, kterých bylo ve městě stovky. Při okrajích zastřešené plátěnými stříškami a pod nimi armády obchodníků nabízející své zboží procházejícím lidem. Všechny poklady pocházející z dalekých končin říše, které dovezly obchodní galéry po Tibeře, se zde nacházely na dosah ruky. Španělský olej, africká slonovina, zlato, egyptské obilí, stříbro...

Lucius nic z toho nevnímal. Všechny tyto poklady pro něj neměly význam, protože je nepotřeboval. Sjel pohledem ke středu prostranství, kde se strhla menší rvačka. Na podestě byli vystavení, jako zboží na krámě, lidé a jeden byl právě prodán obtlouzlému kupci v tmavě zelené tóze a očividně se mu to nelíbilo. Další otrok, který nebyl smířený se svým osudem a snažil se vymanit z područí svých pánů. Lucius už tolikrát viděl, co se stane, že se jen ohlédl a pokračoval v cestě. Za sebou slyšel jen výkřiky bolesti, když ho otrokář začal umravňovat holí.

Došel do blízkosti taverny, která stála jen o několik ulic dál od jeho domu. Lucius se zahleděl na kamennou budovu a myslí mu proběhlo, že dát si něco k snědku a k pití vzhledem k tomu, že se blížil čas oběda, by nebylo k zahazení. A možná ho přitom i něco napadne.

-

Vstoupil do taverny a usedl ke stolu. Kolem sebe slyšel ruch typický pro takový podnik v době polední. Kolem něj posedávali kupci, řemeslníci a další lidé, kteří sem přišli za stejným účelem jako on. Najíst se a poskytnout odpočinek svým tělům ve stínu v době poledního žáru.

Během jídla stále přemýšlel. Pomalu ani nevnímal chuť skopového, které žvýkal, a stále se vracel k úkolu, který mu císař zadal. Dost dobře stále nevěděl, jak z toho ven. Nikdy žhářem nebyl a nevěděl, jak na to. O to horší bylo, že od svého prostředníka nedostal žádné doplňující informace, což bylo také značně zarážející. Normální práce probíhala tak, že si ho nějaká významná osoba zavolala, a třeba ji ani nemusel vidět. Pouze dorazil na místo a dostal od zadavatele nebo svého prostředníka informace, kde, kdy, kdo, jak. A to mu stačilo. Měl cíl, věděl, jak na něj, a nic nebránilo ve splnění úkolu.

Dnes to bylo jiné. Od prostředníka pouze zjistil, že si císař žádá jeho služeb. Nic zvláštního. Když byl poté odveden do jeho pracovny, již chápal, že půjde o nějakou práci větší důležitosti, protože s císařem se s ohledem na množství úkolů, které pro něj vykonával, viděl pouze párkrát. A co bylo nejvíce zarážející, že po zjištění úkolu z úst samotného císaře nedostal žádné doplňující informace od svého prostředníka. Vždy to tak bylo. A dnes nic. Lucius by se byl odvážil říct, že mu ani žádné informace dát nemohl, protože o přesném znění úkolu nyní věděli jen on a císař.

Císař. Pomyslné jazýčky vah se nachýlily a Lucius se konečně rozhodl. Císař je císař a neuposlechnout ho by znamenalo mnohem horší osud než riskovat trest žháře. A peníze jsou peníze.

Oběd a své hloubání zakončil tím, že se odebral do svého domu a prohlédl si současné mapy Říma, aby si udělal aspoň hrubou představu o tom, kde požár založit. Oběd zapil vodou, protože potřeboval mít jasnou mysl a pít v takovém vedru víno by opravdu nebyl ten nejlepší nápad. Na stole nechal sestercius za zaplacené snědené jídlo a vyrazil na cestu.

-

Lucius se skláněl nad mapou. Nacházel se ve velké místnosti, které dominoval velký dřevěný stůl, přeplněný pergameny a knihami. Na stěnách visely zbraně, převleky, byliny, klíče... V rohu stála velká truhla, která ukrývala část jmění, které získal.

Jeho dům nebyl nijak výstavní. Prostý, bez okrasných prvků, které by mohly přitáhnout pozornost. Sám ho spíše nazýval základnou, protože ho využíval jenom ke spaní a k přípravě na práci. Podle toho také dům vypadal. Jednopatrová budova s pár místnostmi bez vnitřního dvora, bíle omítnutá, s klasickou červenou střechou, jak bylo v Římě zvykem. A bez služebnictva. Jen Lucius a jeho práce.

Před sebou na stole měl rozloženou nejpodrobnější a zároveň největší mapu Říma, kterou vlastnil. Částečně ji odkoupil a částečně sám dotvořil při mnoha četných výpravách, které podnikl. Hleděl na velké silné linky znázorňující hlavní ulice, velké plochy náměstí i na malinkaté čárky, pod kterými se skrývaly zapadlé uličky, o kterých nemusela vědět živá duše. Po dlouhém zkoumání mapy si nakonec vybral místo pro ideální ohnisko požáru: nedaleko Cirku Maximu. Ten se nacházel téměř ve středu města a kolem něj byla hustá obytná zástavba v podobě domů obchodníků. Byl dál od císařského

paláce, což také vyhovovalo. Lucius byl spokojený se svým plánem. Ale stále v něm hlodal červík pochybností, protože se jednalo o opravdu velký podnik a riziko selhání bylo opravdu značné.

Sbalil mapu a přikázal si, že není třeba to odkládat, ale počká do noci, což bude ideální doba. Stále je horko, takže noční chodec nebude tak nápadný. Modlil se za silný vítr, který, jak doufal, by mu při jeho úkolu pomohl. Připravil si potřebné noční vybavení skládající se z tmavého lehkého obleku, který mu sice zajišťoval téměř neomezený pohyb, ale ochranný prvek byl takřka nulový. Sadu vrhacích nožů a krátký jednoruční meč pro případné problémy, které ovšem, jak doufal, nenastanou. Křesadlo a další nezbytné drobné vybavení připravil do váčku, který si vždy připínal k opasku na zádech. Umožňovalo mu to tak rychlejší pohyb a neomezovalo při boji. Po vykonání veškerých příprav odešel do své ložnice, aby nabral síl před náročným nočním úkolem, tak jako vždy.

-

Lucius se plížil temnými uličkami při okraji města. Domy zde zdaleka nebyly tak výstavní, jako v centru města a ulice byly zaneřáděné a špinavé. Snažil se, aby nebyl nikým viděn, v čemž mu pomáhalo i černé oblečení s šátkem přes obličej. Bylo již pozdě v noci a tato část města už dávno spala. Ovšem v bohatších čtvrtích se někdy dlouho spát nechodilo. Proto Lucius zvolil cestu k Cirku Maximu a k obchodu, který si vyhlédl, když procházel kolem, přes střechy domů a směrem od jižní hradby.

Schválně si udělal větší zacházku, aby si byl jist, že už i bohatší občané Říma ukončili své noční radovánky a ulehli na lože. Ale pro jistotu, kdyby nějaký Říman měl potřebu být vzhůru i při jeho návštěvě, měl na zádech v zamaskovaném pouzdru krátký meč a v rukávech schovaný pár vrhacích nožů. Nic nesmělo přerušit jeho práci!

Lucius se trochu přiblížil ke středu města, kde už stály domy se solidnějšími střechami a vylezl na jeden z nich. V Římě to nebyl problém. Opěrek pro ruce i nohy byl dostatek. Podíval se vzhůru k obloze a spatřil bezmračnou oblohu a hvězdy s měsícem, které mu nádherně osvětlovaly cestu. Za to byl velmi rád, protože potácet se po střechách Říma za naprosté tmy by mohlo být životu nebezpečné.

Dal se do lehkého klusu a přebíhal z jedné střechy na druhou. Lehce kladl nohy na střešní tašky, aby náhodou nesklouzl, kdyby se pod ním nějaká uvolnila.

Pomalu se blížil k obrovské siluetě Cirkusu Maximu, která svou velikostí předčila vše ve svém okolí. Lucius se zastavil několik desítek metrů od náměstí, na kterém Cirkus Maximus stál. Zastavil se, aby se vydýchal, přece jen běh po střechách se vším tím skákáním a přelézáním je náročný, a také chtěl obhlédnout situaci.

Přes volné prostranství se pohybovala osamocená nosítka, pravděpodobně některého z vážnějších občanů města, který se vracel z noční zábavy. Otroci vlekli nosítka pod dozorem čtyř ozbrojenců na koních přes celé náměstí, až nakonec zmizeli v jedné z mnoha ulic. Po celou dobu je i okolí Lucius nehnutě pozoroval. S potěšením zjistil, že se začíná zvedat vítr, ve který doufal a který by snad mohl požár snáze rozšířit.

Bylo už opravdu hodně pozdě v noci a obchod, který si vyhlédl jako místo pro založení požáru, protože se v něm nacházely velké stáje, byl potemnělý, všichni hosté už odešli. Podobná situace byla i u drtivé většiny domů, až na dva, ve kterých jejich obyvatelé zřejmě stále nechtěli zanechat radovánky v podobě pití, jídla, her a klábosení.

Lucius tento způsob zábavy, ač byl Říman, nevyhledával. Jídlo ani pití nepovažoval za prostředek k radovánkám, protože otupovaly jeho mysl, hrám neholdoval a přátel, se kterými by se mohl stýkat a popovídat si, bylo jen pomálu. Jeho život byl naplněn prací.

Jediná kratochvíle, kterou si dopřával a která byla dokonce jeho zdraví i prospěšná, se nacházela kousek dál od místa, kde se teď nacházel, ale jejich střechy čnely do výše. Městské lázně. Neznal nic lepšího než se po úmorném dnu ponořit do bazénu s průzračnou vodou a odpočívat. Typický denní rituál pro obyčejného Římana byl pro Luciuse něco úžasného.

Vytrhl se ze snění a konečně vyrazil. Doběhl až na střechu stájí a poklekl, aby se rozhlédl. Dům měl klasický čtvercový dvůr. O něco větší než obyčejné domy, zřejmě právě z důvodu prosperujícího obchodu a množství koní, které obchodník využíval. Jinak se nijak nelišil od svých druhů: dvoupatrový, s terasou kolem prvního patra, s místnostmi po obvodu. Lucius hledal únikovou cestu, ovšem vybíhat přímo na náměstí se mu příliš nechtělo, a proto usoudil, že nejlepší cestou zpátky bude ta samá, jakou se sem dostal.

Ještě jednou prohlédl celý dvůr, jestli náhodu někdo z jeho obyvatel není vzhůru, když zjistil, že v dohledu není opravdu ani živáčka, seskočil ze střechy a zamířil do stájí.

Uvnitř stáji bylo značně šero, protože svit hvězd nemohl dopadnout až sem, nicméně Lucius rozpoznal řadu ustájených koní, hromadu sena ve vzdáleném rohu a také detail, který mu velice usnadní úkol. Celá stáj, až na střechu, byla víceméně dřevěná. A dřevo po několika týdnech neúprosných veder bylo opravdu dobře proschlé. Zamířil tedy k hromadě slámy a poklekl. A z váčku u opasku na zádech vyndal křesadlo. Nahrnul slámu na hromádku a začal vykřesávat oheň. Bohužel, nedařilo se. Zdálo se, že štěstěna ho pro dnešní večer poprvé opustila, protože žádná ze vzniklých jisker nepodpálila hromádku slámy, kterou si připravil.

Po několika nekonečných minutách, kdy už Lucius měl zpocené ruce i promočenou tuniku potem z námahy i ze strachu, že ho někdo za tak dlouhou dobu objeví, se mu konečně povedlo oheň rozdělat. Vzal tedy hořící slámu do rukou a chystal se ji hodit na kupu, která byla v rohu, když tu za sebou zaslechl zašramocení otevíraných dveří. Otočil se a zjistil, že u vchodu stojí jeden z otroků obchodníkovy domu. Ten se nejdříve na Lucia nechápavě díval a poté mu pohled sjel k ruce s planoucí slámou. A v tom se v jeho očích objevil náznak poznání a už otvíral ústa k výkřiku. Lucius nelenil, odhodil hořící slámu na kupku a druhou rukou bleskurychle vytáhl nůž z rukávu a jistým pohybem ho vrhl. Neminul. Ovšem i zpocená ruka udělala své, a tak místo plánovaného krku nůž zasáhl rameno. To sice stačilo, aby se otrok zhroutil na zem, ale nezabránilo mu to vydat výkřik, kterým chtěl varovat obyvatele domu a také nepochybně vyjádřit bolest, kterou mu nůž v rameni způsobil. Než však stihl vydat druhý výkřik, přiskočil Lucius k jeho zhroucenému tělu, vytrhl nůž z jeho ramene a podřízl mu jím hrdlo. Oči zmatněly a křik utichl. Za sebou slyšel Lucius praskání hladových plamenů, které stravovaly nyní už velkou část stáji a řehot ustájených koní, a proto nelenil, utřel nůž do oděvu otroka a vyběhl ze stáji.

Na dvoře ještě nikdo nebyl, ovšem Lucius nečekal, až otrokův křik, zvuk požáru a řehotání koní někoho vzbudí, neváhal a vyšplhal rychle na střechu hořících stáji a začal utíkat pryč.

-

Po několika vyčerpávajících dnech, které Lucius strávil v hořícím Římě, se opět ocitl v císařském paláci a čekal na audienci u císaře, a opět byl zaveden do jeho osobní pracovny. Na audienci musel několik dní čekat z důvodu toho, že císař pobýval mimo Řím ve svém letním sídle a musel se vracet, což Lucius nechápal, když Nero věděl, co se stane.

Vešel a spatřil postavu císaře, jak k němu stojí zády na balkóně a sleduje Řím. Díval se na Řím zachvácený plameny, a kupodivu se zdálo, že mu to nevadí, a dokonce měl v rukou lyru a potichu zpíval.

Lucius se udiveně díval na zpívajícího císaře, který sledoval zkázu svého města. A dalo se opravdu hovořit o zkáze, protože oheň, který Lucius rozdělal, se rozšířil díky několika týdnů trvajícím vedrům opravdu rychle a silný vítr, jenž přišel s jitem, také odvedl svoji část práce. V ulicích Říma bylo vidět míhající se postavičky, které se s požárem snažily bojovat, ale bylo zjevné, že je to nad jejich síly. A to vše císař pozoroval s klidnou až spokojenou tváří.

Pohled na Lucia prozrazoval, že i on se posledních několik dnů nenudil. Zbroj měl zmačkanou a našedlou od všudypřítomného kouře a popela. Na tváři se mu usadil strhaný výraz a velké kruhy pod očima dávaly znát, že se moc nevyspal. Vlasy měl slepené potem a popelem. A jeho obuv také působila poničeným dojmem. Jediné, co bylo v pořádku, byly zbraně. Které, pečlivě vycíděné a ostré, odevzdal před vstupem do císařových komnat.

„Volal jsi mě, ó císaři?“ „Drahý Lucie,“ pronesl císař a otočil se k němu čelem, „musím říci, že svoji práci jsi odvedl opravdu skvěle!“ pronesl s úsměvem na tváři a v očích mu hrály spokojené ohníčky. „Bylo mi ctí ti sloužit, císaři,“ pronesl unaveným hlasem „Já vím. Pojď a pokochej se výsledkem svého díla!“ Lucius vyšel za císařem na balkón a uviděl Řím. Řím stravovaný plameny. Lucius stále nemohl pochopit, proč si toto císař přál, ovšem byl to jeho příkaz a on ho splnil. Avšak ze vzpomínky na perné chvílky ve stáji mu naskočila husí kůže a úplně cítil, jak se mu skoby zarývají do dlaní a on umírá vedrem a bolestí někde u cesty na kříži. Zachvěl se a i přes všudypřítomné vedro mu naskočila husí kůže.

„Nádhera, nemyslíš?“ pronesl císař, zabrnkal pár dalších tónů na lyru. „Celý Řím ti bude zavázán za to, co jsi pro něj udělal.“ Lucius sice dosti pochyboval, proč by mu měl být Řím zavázán za to, že ho spálil do základů, ale císaři rozhodně nemínil odporovat. Pohlédl na hořící město a vzpomínal na poslední dny. Na všudypřítomný kouř a křik lidí. Na nesnesitelný žár a unavené obličeje obyvatel města, kteří se snažili zachránit svoje živobytí. Nikdy nic podobného nezažil a i na něm se to fyzicky i psychicky podepsalo, a co teprve na prostých měšťanech.

„A tak velkému činu náleží velká odměna!“ pronesl císař, ale Lucius stále uhranutý pohledem na hořící Řím a ztracen v myšlenkách ho téměř neslyšel a neviděl, jak císař položil lyru na stůl a vrací se k němu na balkón.

Ostrá bolest byla ohromným překvapením. Pohlédl na svůj bok a zjistil, že v něm má až po rukojeť zaraženou dýku. Zakymácel se a svezl se na zem. Přitiskl si ruku na zraněný bok a sledoval, jak mu mezi prsty protéká krev. Nic nechápal. Pohlédl na císaře a ten pravil: „A o tak velkém úkolu se také nikdo dozvědět nesmí!“ pravil s ďábelským výrazem a v očích mu tančily plaménky šílenství. Otočil se a odešel z pracovny a ponechal Lucia svému osudu.

Ten ležel na mramorovém balkóně nad hořícím městem, které sám zapálil, a bělostné mramorové dlaždice se pomalu barvily do červena krví, která prýštila z jeho boku. Věděl, že mu už není pomoci, a věděl, že žádné pomoci se ani dočkat nemůže. Měl už od začátku tušit nějakou zradu, když mu císař osobně svěřil takový úkol. A přesto nic nepodnikl, a teď na vlastní kůži cítil, jak asi bylo těm desítkám lidí, co skonaly jeho rukou.

A nyní už také věděl, že ani peníze, ani schopnosti, ba ani přízeň samotného císaře nemůže zastavit dýku, která nyní vžela v jeho žebrech. Začínal být příliš sebejistý, a to se mu vymstilo. A tak nyní ležel na podlaze císařského balkónu a hleděl na hořící město, dokud jeho oči nevyhasly.

Tento příběh je pouhá fikce. Postava Luciuse nikdy neexistovala. Účast císaře Nera na založení Velkého požáru Říma nebyla nikdy historicky prokázána.

Motýlek

Autorka: Eliška Puldová

Dnes jsem to znovu pocítila. Drobnou záchvěv, jako by se někdo v naprosté tmě pokoušel vykresat aspoň malý ohýnek. Byla to jiskřička, která přeskočila ve tmě. Jiskřička naděje, že ještě není vše ztraceno. Že ještě existuje možnost, jak to dát vše do pořádku. Ještě není pozdě. Jde to. Musí to jít! Nechci zase skončit ve tmě nebo tam poslat někoho jiného. Zvlášť ne Jeho. Musím to nějak dát do pořádku. Musím! Nemůže to takhle skončit. Nesmím ho poslat od temnoty jako ty ostatní. Jeho ne!

Ale jak bojovat proti svým pocitům? Neumím to. Nikdo to neumí. Jsou tak zrádné a nevyzpytatelné. A stále se mění. Jako vše. Vše se mění. Nic není stejné, nic. A pocity už vůbec ne. Je ale možné, že by se měnily tak často a efektivně? Asi ano, protože se to děje. Ale je to nutné? Co tam uvnitř mě se pořád nemůže spokojit s tím, co má, a musí stále hledat něco jiného? A hlavně proč? Vždyť tu má tolik krásných věcí. Věcí, o kterých jsem vždycky snila. Přátelství, pokoru, laskavost a hlavně lásku. Pravou nefalšovanou lásku vřele dávanou z celého srdce jen mně. Proč ji nechce přijmout? Nebo to nedokáže? Nebo je to jinak? Je to proto, že lásku nedokáže dávat? Ne přijímat, ale dávat ji. Dávat lásku lidem kolem sebe, ale hlavně Jemu. Jemu, který mě zahrnuje svou láskou. Tak vřelou. Tak krásnou. A já mu ji nedokážu vrátit. Už to nedokážu. Přišla jsem o to. Měla jsem to, vím o tom. Uměla jsem přijmout jeho lásku a vrátit mu ji zpět. Bylo to nádherné. Ale už to není. Zmizelo to. Jako když uplave kvítek po řece. Stačil měsíc a přišla jsem o všechno. O umění přijmout jeho lásku, cítit ji proudit svým tělem. Ten úžasný pocit, který se mi rozlil každou částí těla pokaždé, když se mě jen letmo dotkl. Když jsme se drželi za ruce, když mě hladil nebo přivinul k sobě. Vždy jsem to cítila. Ale stačil měsíc odloučení protkaný energií někoho jiného a tento cit jsem ztratila. Ten jiný mě nechtěl, ani já jeho. Byla to síla osobnosti nebo jeho charakter, co mě k němu táhlo? Láska to nebyla, to vím. Ale i tak to bylo dost silné na to, abych tomu podlehl. Což se mi, jak jsem pak zjistila, vymstilo. Když jsem se totiž vrátila k Němu, po měsíci bojů s tou tajemnou silou, necítila jsem nic. Jen prázdno. Žádná láska, která by mě k němu táhla. Žádná elektřina, co by mi proudila žilami. Žádná touha, kvůli které bych nemohla v noci spát a ve dne na něj stále myslela. Zůstalo jen přátelství. To tam vždy bylo a vždy taky bude. Ale co s tou láskou? Proč plamen uhasl? Proč jiskry zmizely? Co jsem udělala špatně? Proč se mé pocity stále

mění jako čísla v losovací krabici? Jsou tak nestabilní. Tak lehce vyvrátitelné. Jako malá rostlinka, co si razí cestu ke slunci. Stačí, aby zafoukal prudší vítr nebo přiteklo více vody, a rostlinka odlétne nebo se utopí. Proč nemohou být pevné jako strom? Velký silný dub s kořeny hluboko v zemi, který neskolí ani největší bouře? Proč nejsou tak stálé a pevné? Proč přijdou, usadí se a za chvíli zase odejdou? Jsou jako motýlek, co se usadil na květině, ale jen co se trochu napil, už si letí hledat jinou. Jsou krásné, zajímavé, ale stejně tak i rychlé a nepředvídatelné.

Dnes jsem však po dlouhé době měla pocit, že se můj motýlek vrátil. Snad si tu květinu zamiloval, třeba se mu zdál její nektar sladší než u jiných květin nebo ji nechtěl nechat ostatním. To ještě nevím. Ale vrátil se. Cítila jsem ho. Zatím jen lehký vánek z jeho křídel. Ale on se vrátí. Já tomu věřím...

Obsah

Chaos, před kterým neutečeš.....	3
Krabička	4
Dveře	6
Jak se z přátelství stane štvaná zvěř... ..	8
Dveře	13
Ztroskotání.....	15
Nebezpečí za dveřmi	22
Nesplněný slib	26
Velký požár Říma.....	38
Motýlek	47